

ДОРОГА ПРАВДА ЖИТТЯ

Учнівство — це подорож благодаті.

ОБГОВОРЕННЯ В МАЛИХ

Автор Джефф Старк

ДОРОГА, ПРАВДА, ЖИТТЯ:

Учні́вство — це подорож благодаті.

ПОСІБНИК ДЛЯ ОБГОВОРЕННЯ В МАЛИХ ГРУПАХ

Автор Джефф Старк

ЯК ВИКОРИСТОВУВАТИ ЦЕЙ РЕСУРС

Цей посібник для обговорення в малих групах, написаний д-ром Джеффом Старком, має стати доповненням до книги Девіда А. Б'юсіка «Дорога, Правда, Життя: Учні́вство як подорож благодаті» і використовується разом із сімома відеозаписами за участю Девіда Б'юсіка. Якщо ви є лідером малої групи або вчителем недільної школи і плануєте використовувати цей ресурс, є багато способів, як ви можете здобути максимальну користь від цього посібника саме у вашому контексті, ажде матеріали є гнучкими й можуть бути адаптовані до ваших потреб. Цей посібник для обговорення також можна використовувати разом із серією проповідей «Дорога, Правда, Життя», що складається із шести частин і ґрунтується на планах проповідей, які також є частиною цього ресурсу. Книга Д. Б'юсіка складається із шести розділів, вступу та післямови. Цей посібник для обговорення слідує за шістьма основними розділами книги, щоб допомогти вам, щоб групи пропонували ґрунтовне і змістовне вивчення теми учнівства і благодаті.

ТИЖДЕНЬ 1:

ВСТУП

Я позіхну й розповім, як
Десь давним-давно:
Дороги дві у лісі розійшлися і я...
Обрав я ту, що менш протоптаною була,
І це змінило все.

-Роберт Фрост

Заключна строфа вірша, написаного поетом Робертом Фростом у 1915 році, запрошує нас визнати силу роздумів. «Десь давним-давно...», десь із плином часу, у нас буде можливість замислитися над незліченними випадками, коли ми опинялися на роздоріжжі й обирали одну дорогу замість іншої, часто не будучи впевненими в результаті. Лише оглядаючись назад, з відстані мандрівник зможе побачити наслідки кожного обраного шляху. Такі роздоріжжя, зрештою, «і це змінює все» у світі.

Вважайте цей матеріал роздоріжжям. Рішення, яке ви приймете, рухаючись далі, «змінює все». Д-р Девід Б'юсік, генеральний суперінтендент Церкви Назарянина, виклав це в книзі *«Дорога, Правда, Життя: Учнівство як подорож благодаті»*, щоб дати поради вірним паломникам і мандрівникам Дорогою Ісуса. У цій книзі д-р Б'юсік звертається до нас із запрошенням. Він запрошує читача обрати дорогу учнівства «що менш протоптана». Він запрошує нас поглянути на власне життя, як сформоване свідомою, добровільною відданістю слідувати дорогою Ісуса, що веде нас через безліч зустрічей із благодаттю, кожна з яких спирається на попередню і щоразу додає глибини.

Принадність цього шляху в тому, що вам не потрібно чекати, аж поки ви дістанетесь його кінця, щоб зрозуміти, чи змінилося щось. Ви дізнаєтесь про це одразу. Подорож благодаті несе радикальне перетворення. Вона позначена негайним впливом, коли те, ким ми були, перемагається силою Божої благодаті, яка перетворює і формує нас такими, якими ми були створені. Із самого початку рішення змінює все. На цій «менш протоптаній дорозі» ми щоразу відкриваємо, що коли відмовляємося від наших сумнівів, долаємо наші вагання, відкидаємо ідолів та будь-яку іншу відданість, які перешкоджають пануванню Ісуса і звільняємося від гріха, який так легко нас зв'язує, ми відкриваємо повне життя з

подостатком, яке Бог задумав для всього людства. Це відбувається зараз, у сьогодні. Нам не потрібно чекати, поки ми досягнемо якогось далекого пункту призначення, щоб відчувати вплив цього шляху.

Цей посібник слугує дороговказом для початку подорожі благодаті з книгою *Дорога, Правда, Життя*, додаючи можливості вивчати матеріал книги д-ра Б'юсіка та розмірковувати над безпосереднім впливом цієї подорожі на ваше життя. Як і в будь-якій подорожі, будуть можливості зійти з дистанції. На роздоріжжях будуть шляхи, які відволікатимуть вас від свідомої і цілеспрямованої зосередженості. Втім, залишайтеся на шляху. Кожен тиждень цього вивчення включає в себе етап подорожі, що досліджує різновиди благодаті, які ви будете переживати на цьому шляху.

Основна частина цього вивчення відбудеться протягом наступних семи тижнів. Використовуйте цей матеріал, щоб наповнювати ідеї конкретним змістом і спонукати учасників до роздумів. Кожне заняття буде складатися із чотирьох частин.

Найкраще починати зі **Вступу до обговорення**, це буде можливістю підготувати ґрунт для подальшої розмови.

Далі — прочитайте вголос із групою уривок із **Писання** на цей тиждень. Пам'ятайте, оскільки це подорож, не всі мандрівники будуть перебувати на одному й тому ж етапі шляху. Деякі з них можуть мати ґрунтовні знання Писання, у той час як інші, можливо, почують це вперше. Не треба читати Писання поспіхом! Читайте, усвідомлюючи, що сам текст має велике значення — бо так воно і є.

Третє — це основна частина щотижневого контенту в **Плані уроку/обговорення**. Тут у вас буде певна можливість вибору. Залежно від того, як ви будете роздавати матеріали, дехто може прочитати урок перед зустріччю в групі, а дехто — ні. Хтось, можливо, прочитає супровідний розділ книги «Дорога, істина, життя», а хтось — ні. Цей посібник написаний так, що ви можете або цілком прочитати його групі, або стисло викласти фрагменти, які підходять для заняття. Питання для обговорення розташовані впродовж усього уроку. Тому, який би спосіб ви не обрали, ви зможете дотримуватися уроку.

Нарешті, **Заклучна частина**. Найпрекрасніший аспект цієї подорожі полягає в тому, що нам не треба подорожувати на самоті. Адже в цій подорожі в нас є супутники. Використайте час заключної частини для розвитку стосунків у вашій групі, як час посвяти, роздумів, підбадьорення і молитви.

Християнство ніколи не мало на меті бути тимчасовим захопленням, переходом від одного напрямку поклоніння до іншого, від однієї програми до іншої. Християнство — це серйозна і тривала подорож у саме серце Божих намірів щодо вашого життя і для цього світу. Ця серія уроків/обговорень разом із книгою «Дорога, Правда, Життя» закладають основу для цієї подорожі. Ваші подальші кроки «матимуть вирішальне значення».

Під час першої зустрічі лідер має попросити кожного учасника групи представитися. Якщо ви використовуєте відео разом із посібником для обговорення, перегляньте перше відео. Члени групи вирушать у спільну подорож, у якій ви будете досліджувати благодать як каталізатор учнівства, втім, у цій подорожі ми також вчимося довіряти, бути вразливими перед іншими учасниками групи. Тож працюйте над створенням атмосфери тепла, прозорості, безпеки та дружби.

ТИЖДЕНЬ 2:

БЛАГОДАТЬ Є

ПЕРЕКОНЛИВОЮ

(ДОРОГА, ПРАВДА, ЖИТТЯ, РОЗДІЛ 1)

ВСТУП ДО ОБГОВОРЕННЯ

Християнство — це слідування за Ісусом. Багато в чому це просто. Однак це не означає, що це завжди легко.

Але у своїй основі християнство означає розпочати подорож учнівства впродовж усього життя, будувати близькі, особисті стосунки з Ісусом.

З якими труднощами ви вже зіткнулися на цьому шляху?

Якщо для вас це — перше знайомство з християнством, з якими труднощами, на вашу думку, ви можете зіткнутися?

ПИСАННЯ

Прочитайте разом Івана 1:35–42.

ПЛАН УРОКУ/ОБГОВОРЕННЯ

Сидячи навпроти мене в кафе, вона сказала: «Як на мене, є лише дві причини, чому люди приходять до віри: вони або переживають якусь кризу, або народжуються з нею».

Це трохи приголошило мене. Ми познайомилися в тому самому кафе приблизно сім місяців тому. Обидва були постійними відвідувачами, приходили рано вранці, щоби почати свій день із невеликої порції кофеїну. Коли ти досить часто

з'являєшся в одному й тому ж місці, то починаєш вітатися, запам'ятовувати імена, будувати стосунки. Дуже швидко вона та її сім'я стали великими друзями для моєї сім'ї в цьому величезному місті, до якого ми щойно переїхали.

Ми були новачками в Чикаго, як і вони. Ми вже не раз говорили про те, ким і де працюємо. Вона знала, що я був професором релігії та пастором. Я знав, що вона та її чоловік були самопроголошеними атеїстами. Я також знав, що вони чудові люди — люблячі, щедрі та добрі. Вони чудові батьки і вони мали в собі певний магнетизм, силу, яка привертає людей до них. У кафе в нас зав'язалося чимало дружніх стосунків, і багато хто з нас часто зустрічався там, щоби поговорити як про буденне, так і про значуще.

Того дня там були тільки вона і я. Вона заскочила випити кави перед тим, як забрати дітей із дитсадка, і побачила, як я заклопотано перевіряю стопку рефератів на тему віри у двадцять першому столітті. Почувши про цю тему, вона заявила:

«На мою думку, є лише дві причини, чому люди приходять до віри: вони або переживають якусь кризу або народжуються серед віруючих».

Таке її вагоме твердження змусило мене зупинитись. Для самопроголошеного атеїста релігійна віра була пропущена через два фільтри. Віра була або результатом якоїсь неконтрольованої ситуації в житті людини, яка зробила її слабкою, вразливою, незахищеною тож та відчайдушно ухопилася за Бога, або ж віра була поза вибором людини, результатом впливу середовища її сім'ї або виховання. Так чи інакше, моя співрозмовниця не вважала віру переконливим варіантом для свого життя, оскільки сама особисто не пережила якусь кризу й не була вихована в релігійному середовищі.

Усвідомлюючи, що те, як я відповім, матиме значення, я нахилився через стіл і запропонував: «Чудово, гадаю, ви влучили в точку. Чи можу я запропонувати третій варіант?». Вона ствердно кивнула.

Тоді я продовжив: «До деяких людей віра приходить через переконання. Маю на увазі, що вони бачать щось у житті своїх знайомих — дещо глибоке, багате і прекрасне. Їхнє життя (тобто те, як вони сприймають віру, Бога, Ісуса, як би це не називали) стає настільки переконливим, що змушує людей ставити запитання. Вони починають шукати відповіді на них, спираючись виключно на свідчення чийогось життя». Я додав: «Тож і сам я сподіваюся жити таким життям. Сподіваюся жити життям, сповненим віри, настільки переконливим, щоб це надихало людей запитати: «Що це за Бог, якому ти так довіряєш?» В очевидь, ці слова зачепили її. То був неочікуваний погляд для неї. Стало зрозуміло, що це не остання наша розмова. Ми розпрощалися, вона встала й пішла. А я ще трохи залишився там, дякуючи Богові.

Християнська віра є переконливою. Чому? Тому, що благодать є переконливою. Благодать — це прихильність і вірність Бога, що втілена в особі Ісуса, передана з

допомогою Духа, яка діє в цьому світі, щоби привести світ у відповідність до прекрасного життєдайного задуму Отця. Благодать — це не тривожна кнопка або нав'язане сім'єю очікування. Благодать — це запрошення ступити на новий життєвий шлях, нову перспективу, новий спосіб бачити світ у власному життєвому досвіді через призму життя, служіння, смерті, воскресіння і вознесіння Ісуса.

Тож, благодать — це переконливе запрошення, вкорінене в особі Ісуса. Це запрошення залишити те, де ми були й рушити дорогою, якою веде нас Ісус. Благодать — це безперервне запрошення, що охоплює і перетворює все життя цілком, запрошення в Царство Боже, яке проявляється там, де ми зараз перебуваємо на нашому життєвому шляху.

Благодать кличе нас слідувати за Ісусом

Ісус був мандрівником. Ви колись звертали на це увагу? Його не можна було десь надовго затримати. Він переходив із місця на місце, з міста в місто і, що важливіше, із життя в життя. Здавалося, Ісус завжди був у русі, мандрував життєвими дорогами. Він не уникав кривих стежок, крутих пагорбів, небезпечних долин, побитих бурею човнів, галасливих міських брам, глух місць чи околиць, яких поважна людина мала б триматися подалі. Ісус постійно рухався.

І куди б Він не йшов, люди прагнули його побачити. Деякі приймали рішення йти за Ним. Багато хто був вражений Ним. А хтось і ображався на Нього. Однак, незалежно від мотивації, люди не могли залишитися осторонь від Нього. Його присутність була переконливою. *Ісус був втіленням Бога, який здійснює місію.* Уявляєте?! Як Син Божий — Ісус і є Богом, який зодягнувся в людську плоть і взувся в сандалі для подорожі. В Ісусі Сам Бог рушає в подорож. Коли Бог виходить на прогулянку, це вже інтригує, спонукає до роздумів, це так цікаво й переконливо, що люди не можуть триматися осторонь. Вони просто не можуть не підійти ближче, щоби побачити все особисто.

Вони, можливо, не розуміють, чому їх так приваблює ця картина, але, майже два тисячоліття потому, нам зрозуміло — це була благодать. Те, що люди бачать в Ісусі, — це захоплююча милість і вірність Бога, прикладом якої є конкретне життя Ісуса. Це не щось абстрактне. Це не якась ідея. Це — життя. Благодать проявляється в житті Ісуса й запрошує приєднатися до цього конкретного життя Ісуса в цій подорожі благодаті.

Християнська віра — це не тривожна кнопка. Християнську віру не одержують, як сімейний спадок. Християнська віра не є транзакцією, що купує квиток на небеса. Християнська віра — це запрошення слідувати за Тим, чиє життя є в такій мірі переконливим, що нас підхоплює ця подорож навіть ще до того, як ми усвідомимо її значення. У цьому й полягає подорож благодаті. Це шлях слідування за переконливим життям Ісуса.

Занурюючись у цю подорож благодаті, нам треба підготуватися до певних її етапів. У першому розділі книги *Дорога, Правда, Життя* Девід Б'юсік стверджує, що благодать має особистий характер і що благодать коштує дорого. Ця благодать приходить до нас у особливостях кожного життя і закликає кожного з нас пожертвувати чимось особистим. Це благодать, яку можна розпізнати протягом усієї історії Ісуса в Євангеліях.

Знаєте, що мені подобається в самій ідеї «подорожі»? Вона означає, що Ісус зустрічає нас на різноманітних життєвих шляхах і Він не висуває якісь умови для цієї зустрічі. *Благодать* Ісуса зустрічає нас саме там, де ми є, саме там, де ми починаємо подорож, і саме *такими, якими* ми є. Мій шлях до віри, святості та цілісності — це не ваш шлях. До декого з нас благодать приходить на розбитій дорозі. Життя усіяне розчаруваннями, душевним болем, падіннями й ситуаціями, коли здається, що випробування ніколи не закінчаться. Декого з нас життєвий шлях навчив скептицизму або цинізму. Тож нам важко уявити, що картина цього світу, є більшою, ніж те, що ми бачимо на власні очі. Інші з нас мали досить солідне життя, хороше житло, сім'ї, (псевдо-) історії успіху, які змушують нас сумніватися, чи взагалі потрібна нам ця подорож. А інші були глибоко відданими послідовниками Ісуса, не чужими до труднощів і перемог, однак все одно ставили питання: «Чи є щось більше, ніж усе це?». Найпрекрасніше в благодаті — це те, що вона зустрічає нас, де б ми не були.

1. Прийди та побач

Благодать зустрічає тебе на життєвій дорозі із запрошенням «Прийди та побач». Мені дуже подобається це запрошення. У першому розділі Євангелії від Івана читаємо, як, почувши про Ісуса від Івана Хрестителя, кілька послідовників Івана бажають познайомитися з Ісусом ближче. Вони хочуть дізнатися трохи більше: «Ісусе, де ти живеш? Куди ведеш?» Ісус відповідає: «Прийдіть та побачте». Як вам це? Ісус, здається, має на увазі те, що подорож благодаті є настільки переконливою, що коли ви просто прийдете та подивитеся і проведете певний час, цього буде достатньо, щоб заохотити вас заглибитися в неї ще.

Ісус, здається, менш схильний зациклюватися на якомусь пункті призначення і набагато більше зацікавлений у самій подорожі. До того ж Ісус не завантажує подорож благодаті купою вимог. Ісус, Хто, власне, і запрошує нас у подорож благодаті, просто з'являється. Він з'являється і продовжує подорож, віруючи, що Його життя є достатньо переконливою відповіддю на наше бажання дізнатися про Нього більше. Ми бачимо Того, Хто прийшов, і хочемо знати краще. А Він просто запрошує нас. «Прийди та побач».

Що для вас стало переконливим у житті Ісуса? Що привертає вашу увагу, що привело вас до цього моменту?

Якою дорогою ви йшли (або йдете), коли Ісус проходить повз вас? Як благодать зустріла вас?

2. Йди за мною

Благодать перевертає твоє життя цим покликом «Йди за мною». Благодать не спиняється на етапі зацікавлення. Проведи з Ісусом достатньо часу і благодать зустріне тебе по-новому. У цьому полягає особливість благодаті. Адже це не якась одноразова подія або проста транзакція. Благодать — це послідовна, постійна лінія Божої доброти і прихильності. Вона запрошує нас, кличе нас до повноти, для якої ви і я були створені. Благодать запрошує, але вона не залишає нас такими, як ми були доти.

Благодать розширює запрошення від «прийди та побач» до заклику «йди за мною». Ось тут усе дуже швидко стає реальним. Саме коли Ісус каже: «йди за мною», ми відчуваємо цю «благодать, яка коштує дорого», про що й говориться в книзі *Дорога, Правда, Життя*. Тут ми зустрічаємося віч-на-віч з усім, що є перешкодою на нашому шляху. Тут ми усвідомлюємо, що тягли за собою чималий багаж, часто наповнений нашими ідолами та відданістю іншим речам. Тут ми починаємо усвідомлювати, що маємо викинути все те геть на узбіччя. Це ми називаємо покайням. Це благодать, яка очікує перетворення. Це благодать, яка визнає, за словами Дітріха Бонхеффера: «Учнівство не може терпіти жодних умов, які можуть стати [перешкодою] між Ісусом і нашим послухом Йому».

Заклик слідувати — це заклику відмовитися від авторства в написанні власної історії життя. Замість цього ми передаємо перо Ісусу, щоб Він написав наступні розділи. Благодать закликає нас залишити позаду життя, яким ми його знали, заради життя, яким його задумав Бог.

Коли Ісус покликав вас слідувати за Ним, який багаж вам довелося залишити?

Що заважає вам відповісти на заклику слідувати за Ісусом?

Які складові свободи ви відкрили для себе, залишивши життя, яким ви його знали, заради життя, яке Бог призначив для вас?

3. Ви будете

Благодать змінює ваше життя обітницею «Ви будете». Те, що почалося як переконливе запрошення, перетворилося на заклику, що змінює життя і веде нас до обітниці, що змінює серце. Проведіть багато часу з Ісусом, і ваше життя зміниться. Ви коли-небудь помічали, що чим більше люди в євангельських історіях наближалися до Ісуса, тим менше вони залишалися незмінними? Відкинутих та знедолених приймали. Побиті та поламані життям

відновлювалися. Грішних прощали й закликали залишити свої гріхи. Тих, хто був на узбіччі, запрошували в середину. Забутих та ізольованих пам'ятали і вітали в спільноті. Ті, що пливли за течією безглуздя, отримували сенс життя. У всіх Євангеліях Ісус проголошує: «Ви будете». *Ви будете перетворені. Ви будете іншими. Ви будете Моїми.*

Благодать допомагає нам зрозуміти твердження Павла у 2 Коринтян 5:17 про те, що кожен у Христі переживає нове творіння. Втім, треба усвідомити, що йдеться не про моралізм чи зміну поведінки, хоча ви, ймовірно, станете кращою людиною, і деякі ваші вчинки можуть змінитися. Ця зміна не є актом вашої волі. Це благодать, яка проникає в саму суть того, ким ви є, і перетворює вас зсередини. Благодать зробить вас іншими.

Що змінилося у вашому житті відтоді, як вас зустріла Божа благодать?

Що, на вашу думку, Бог ще може змінити у вашому житті з допомогою Божої благодаті?

4. Іди та роби так само

Благодать відряджає нас бути свідками й посланцями з повелінням «Ідіть та робіть». Якщо Ісус дійсно є втіленням Бога, який здійснює місію і ми покликані слідувати за Ісусом, будуючи своє життя за Його прикладом, то цілком логічно, що наше життя повинно відображати ту саму місію Бога. Благодать спонукала нас прислухатися до запрошення, прийняти поклик і присвятити своє життя справі преображення. Це та ж сама благодать, яка відряджає нас у світ як провідників, через яких ця благодать приходить у життя інших людей. Благодать спонукає нас жити так, щоб наше життя шанувало Христа й було переконливим для людей.

Наше життя, наші вчинки, наше ставлення, ті слова, які ми говоримо і те, що ми пишемо й розміщаємо в соціальних мережах, любов до ближнього, яку ми проявляємо, справедливість, якої ми прагнемо, гідність, яку ми виявляємо, прощення, яке ми даруємо, мир, який ми творимо і радість, яку ми виявляємо — через усе це люди отримують уявлення про цю переконливу благодать. Благодать чує заповідь «Іди та роби так само» не як наказ тирана, а радше як радісне послання від Того, Хто знає, що Його благодать є до такої міри переконливою, що напевне може змінити чиєсь життя.

А куди вас Божа благодать може скеровувати зараз?

***Для кого ви можете бути послами Божої благодаті?
Запишіть їхні імена й почніть молитися за них цього тижня.***

ЗАКЛЮЧНА ЧАСТИНА

Приділіть час, щоби в групі почути молитовні прохання. Попросіть кожного поділитися своїм проханням про те, що він/вона сподівається пережити на шляху благодаті. Завершіть час, проведений разом, молитвою.

ТИЖДЕНЬ 3:

БЛАГОДАТЬ Є

НЕПОМІТНОЮ

(ДОРОГА, ПРАВДА, ЖИТТЯ, РОЗДІЛ 2)

ВСТУП ДО ОБГОВОРЕННЯ

Настав час трохи розважитися. Перш, ніж ви перейдете до суті уроку цього тижня, познайомтеся один з одним трохи по-іншому.

Якби ви могли ототожнити себе з героєм фільму або телепередачі, то ким би ви були? Чому? Що в особистості цього персонажа перегукується з тим, як ви бачите себе?

Минулого тижня ми обговорювали чотири кроки в нашій подорожі: «Прийди та побач», «Йди за мною», «Ви будете» і «Іди та роби так само». Ці кроки не є одноразовими подіями. Наша подорож з Ісусом — це зростання в благодаті, і ми час від часу переживаємо цей рух, ці кроки знову і знову в різні пори життя.

Ще раз повернімося подумки до уроку минулого тижня. Який із цих кроків, на вашу думку, ви переживаєте в нинішньому періоді вашого життя?

ПИСАННЯ

Прочитайте разом Дії 10.

ПЛАН УРОКУ/ОБГОВОРЕННЯ

«Я пишу це не для того, щоби привернути до себе увагу, не для того, щоб стати вашим «проектом».

Цей рядок з електронного листа кинувся мені в очі. Взагалі, для пастора отримувати повідомлення в понеділок не є чимось незвичайним. Здебільшого, таких «понеділкових» емайлів взагалі не хотілося б отримувати. Однак, це повідомлення відрізнялося від інших. Воно було від молодого чоловіка, з яким я спілкувався кілька раз між богослужіннями, тож із ним у мене склалися непогані стосунки. Втім, хоч ми були знайомі, виявилось, я зовсім не знав його. У листі ж, якого він надіслав мені того понеділка, він хотів розповісти про себе.

Він виріс у церкві і водночас, поза нею. Він писав про свою професію та про свою хворобу (у нього був рак), а також про те, як закохався і про своє втрачене кохання. А посеред листа він написав: «Ви здається досить доступною людиною, тому я буду жорстоко чесним. Упродовж більшої частини свого життя я був самопроголошеним атеїстом. Я не соромився цього, на превеликий жах моєї мами, моєї сім'ї та моїх друзів. Це не обов'язково означає, що я поклоняюся дияволу. І я пишу це не для того, щоби привернути до себе увагу, не для того, щоб стати вашим «проектом»».

Тепер, перш, ніж ми підемо далі, давайте призупинимось, щоби поставити питання, яке напевне виникло. Що змушує атеїста й далі приходити на богослужіння?.. Річ у тім, що його туди приводила дівчина, яка подобалась йому. Проте, сьогодні ми дізнаємося, що до цього має спонукати дещо набагато сильніше, ніж заохочення коханої людини. А саме – благодать. Це благодать узяла цього молодого чоловіка «на приціл» і він став її «жертвою».

Ось так... Більшу частину свого життя хлопець був самопроголошеним атеїстом, але тепер щотижня був на богослужіннях і слухав історію Бога. Подальшу й більшу частину свого листа він присвятив розповіді про християн, яких він зустрічав у житті, про ключові моменти, які привертали його увагу, і навіть про чудо зцілення, яке він пережив. Те, що він назвав запрошенням своєї дівчини, насправді було нічим іншим, як однією з ланок у довгому ланцюжку моментів благодаті в його житті. Адже він ще не усвідомлював, що протягом усього його життєвого шляху благодать не переставала діяти. Саме це у своїй книзі «Дорога, Правда, Життя» доктор Девід Б'юсік називає благодаттю, яка шукає нас. Вона також відома, як благодать, що випереджає нас.

Благодать приносить у наші життя такі несподівані повороти, які ми не могли б собі й уявити. Благодать вельми винахідлива. Коли ми не бачимо, або не знаємо, або навіть не впевнені в тому, чи нам шукати чогось, та й, взагалі, може нічого не шукаємо — благодать тихо підкрадається до нас.

Благодать «підкрадалася» до цього юнака протягом усього його життя. Благодать манила, приваблювала, запрошувала та й раз у раз з'являлася. Саме благодать підготувала ґрунт для запрошення до церкви. Благодать уможливила відповідь «так» на це запрошення «прийди й подивись». Благодать утримувала його увагу. Благодать змушувала його повертатися, щоб одержувати її ще й ще. Благодать змушувала ставити запитання. Благодать діяла через проповіді, навіть і в той

момент, точніше, особливо в той момент, коли він сказав: «Я не хочу бути вашим проектом».

Благодать також виконувала свою роботу, коли я прочитав цей лист і подумав: «Гаразд, мені справді не потрібен ще один проект». До того ж, цей молодий чоловік уже був охоплений чарівністю благодаті. Усе, що мені потрібно було зробити, це бути присутнім в його житті, постійно з'являтися, у міру того як благодать почала притягувати його дедалі ближче до Ісуса. Коли ми можемо прийняти те, що благодать уже діє, це знімає з нас самих чималий тиск.

Чи зараз ви відчуваєте Божу благодать, що випереджає нас, або як раніше відчували ви її?

Серед тих людей, з якими ви регулярно спілкуєтеся, хто, на вашу думку, може перебувати під принадою благодаті?

Благодать може з'явитися будь-де

Ми любимо історії про перемоги. Ми любимо слухати ті свідчення, коли хтось встає перед своїм хрещенням і розповідає про те, як він колись був пропав, а тепер знайшовся. І ми маємо любити ці історії! Хіба не радісно спостерігати за тим, як Бог працює, щоби повернути життя та історії дітей Божих. Втім, наша цікавість до людських історій дуже часто починається з моменту їхнього навернення до Христа.

Мій друг доктор Тодд Келлер, пастор з Іллінойсу, вважає сумним, навіть трагічним те, що наша цікавість починається лише з моменту навернення людини. Натомість доктор Келлер вважає, що справжня цінність людини вимагає такої цікавості, яка вела б нас вглиб її історії життя. Щоби по-справжньому прийняти людину, ми маємо бути уважними до її історії, та розгледіти «відбитки пальців» Божих протягом усієї історії її життя, перехрестя, які вказують на зустрічі в цій подорожі з Божою благодаттю, що шукає нас. І це нагадує, що не було такого часу, коли Бог не діяв би в житті цієї людини.

Найпростіше було б «перескочити» в кінець 10 розділу книги Дії, до моменту, коли Дух Божий зійшов на всіх язичників, що жили в домі Корнилія і коли Петро звелів їм усім охреститися. Але було б величезною помилкою не розпізнати благодать, що випереджає нас, адже вона супроводжує всю цю оповідь. Тож підґрунтя для радості наприкінці цієї історії закладалося ще задовго до появи там Петра.

Це ще раз чудово нагадує, що наша місія полягає не в тому, щоби привести Ісуса туди, де хтось є, а просто вказати на те, що Ісус уже там є і звершує Свій труд.

Корнилія вже торкнулась чарівна дія благодаті. Ми не знаємо, коли і як благодать почала «підкрадатися» до Корнилія, але коли ми зустрічаємося з ним в оповіді, не складно розпізнати підтвердження того, що благодать, яка шукає нас, уже була в

дії. Тож, можна припустити, що те, що ми бачимо в житті Корнилія, є неповною картиною деяких способів, якими благодать, що випереджає нас, діє щодня в житті тих, кого ми зустрічаємо. Благодать, що випереджає нас, можна побачити будь-де!

1. На роздоріжжі

Історія Корнилія сталася в місті Кесарії. В ті часи це місто було політичним центром регіону, а разом з тим було своєрідним перехрестям у єврейсько-язичницькому світі. На відміну від таких юдейських твердинь, як Вифлеєм, Єрусалим чи навіть Яфа, Кесарія була простором унікального зіткнення римської влади та юдейського релігійного впливу, що часто призводило до певної напруги.

Життя Корнилія є показовим щодо цього унікального перехрестя. Хоча він був сотником (військовим командиром), він також «боявся Бога», він уже був схильний повернутися до монотеїстичної традиції юдеїв. Що це може означати?

Те, що часто благодать непомітним чином наближається саме в умовах напруги на перехрестях життя. Християнам варто було б приділяти більше уваги перехрестям людських життів — тим місцям напруги, де світи і світогляди ледве тримаються разом або де унікальні зіткнення створюють нові можливості для благодаті.

Повертаючись до мого друга-атеїста, про якого я розповів на початку цього уроку, можна припустити, що його нещодавнє одужання від раку й запрошення до церкви від його дівчини стали для нього своєрідним перехрестям. З благодаттю, яка випереджає нас часто можна зустрітись там, де виникає певна напруга.

А на яких перехрестях ви бачили, як Бог діє у вашому житті?

2. Через допитливість

У книзі «Дорога, правда, життя» д-р Б'юсік цитує Ловетта Вімса, який сказав: «Бог шукає нас ще до того, як ми почнемо шукати Бога. Ініціатива спасіння від самого початку належить Богові. Навіть до того, як ми зробимо крок, Бог уже там». Простіше кажучи, ніхто не прокидається з власної волі зі словами: «Гадаю, сьогодні непогано було б замислитись про Бога». Той, хто починає повертати до Бога, уже перебуває під принадою благодаті. Ця істина часто проявляється в допитливості.

Для мене, як пастора, допитливість є одним улюблених прикладів Божої благодаті, що випереджає нас. Люди можуть ставити питання. Або можуть прийти туди, де зазвичай не бувають. А можуть і затриматись там на довше, ніж зазвичай. На жаль, християни, може й з найкращих міркувань, досить часто втрачають такі моменти. Відчуваючи тиск «спасати когось», ми працюємо над тим, щоб «довести справу до завершення». Однак краса благодаті, яка випереджає нас, полягає в усвідомленні того, що Бог уже виконує цю роботу.

Корнилій виявляв допитливість ще задовго до тієї зустрічі. Він навчився зважати на традиції Юдаїзму, і хоча його все одно сприймали б аутсайдером, це не заважало йому наблизитися до юдеїв настільки, наскільки це було можливо. Він навіть цікавився юдейською практикою виявлення щедрості та співчуття, тож у власному житті виконував те, що бачив в інших. Допитливість часто вказує на роботу благодаті, яка вже шукає нас.

Розкажіть про випадки, коли ви були свідками того, як цікавість до Бога й до того, що стосується Бога, проявлялася в житті близьких вам людей.

3. У спільноті

Ніколи не варто недооцінювати силу того, що ти, з ким ви перебуваєте в спілкуванні, є проявом благодаті, яка випереджає нас. Бог використовує людей, які підтримують стосунки. Бог використовує людей, які готові бути в складних, напружених ситуаціях і на перехрестях життя. Бог використовує спільноту, щоби підживлювати цей вогонь допитливості, що горить у житті людей.

Корнилія, можливо, загалом тримали осторонь найбільш сокровенних сфер єврейської культури, проте його життя постійно стикалося з тими, чиє життя, віра й їхній Бог зрештою вплинули на нього. Його високо шанували серед євреїв, тож він не був чужим для народу віри. Примітно, що коли випереджаюча благодать привела його до моменту Божого одкровення, його першим кроком послуху було шукати спілкування з християнином з юдеїв, якого він ніколи не зустрічав — Петром.

Благодать, що випереджає, має властивість поєднувати наше життя із життям інших, незалежно від того, чи це євреї в Кесарії, чи подруга, чи друзі або члени сім'ї. Чи, як у моєму випадку, подружжя християн, які, під час моєї служби в армії в трьох різних місцях, три роки були поруч зі мною і моєю дружиною, перш ніж ми вирішили послідувати за Ісусом.

***Хто з вашого кола спілкування, на ваш погляд, може служити свідченням Божої вірності і благодаті у вашому житті?
Хто з вашого кола спілкування, може сприймати вас як важливу ланку їхньої духовній подорожі?***

4. У межах переконання

Рішення розставляють крапки над “і” на нашому шляху благодаті. Кожне рішення, яке ми приймаємо, є свідченням дії благодаті. Рішення, народжені справжнім переконанням, є свідченням дії Божого Духа в житті того, хто шукає Бога.

Ми бачимо, як переконання діяло в різних аспектах життя Корнилія. Він був переконаний у своєму зверненні до юдейської релігії. Переконання було в його потребі допомагати іншим. Переконання було в його чесній моральній поведінці. Було переконання в тому, як він відгукнувся на видіння, пославши за Петром.

Переконання — це благодать, яка починає узгоджувати наше життя із Царством Божим ще до того, як ми зробимо це Царство нашим домом. Ось чому учнівство є таким важливим. Учнівство не починається в момент навернення. Учнівство відбувається протягом усієї подорожі благодаті — плекання, виховання та підживлення роботи, яку Бог уже розпочав у житті людини.

Благодать, що випереджає, діяла в житті Корнилія навіть ще до того, як можна було розпізнати її. На той час, коли Петро з'явився в цій оповіді, Корнилій уже був під принадою благодаті. Корнилію потрібно було лише, щоб хтось роз'яснив йому те, що він уже пережив, що вже охопило його.

А які переконання про Царство Боже торкнули ваше серце ще до того, як ви зробили Царство Боже своїм домом?

Благодать на цьому не зупиняється

Благодать, яка випереджає працювала, готуючи підґрунтя для посвячення Корнилія Ісусові, але ця ж благодать також працювала, готуючи Петра до певного особливого покликання. Ми часто втрачаємо з поля зору цю сторону благодаті, що шукає. Та ж благодать, що діє в людині на шляху до Ісуса, діє і у житті людини, яку Ісус посилає назустріч їй на цьому шляху. Щоб бути лаконічним, не стану вдаватися в безліч деталей, які є в цій історії про Петра, коли він піднявся на покрівлю будинку в Йоппії. Однак я припускаю, що в той самий час, коли до Корнилія і всіх, хто був у його домі “підкрадалася” благодать, коли вона вабила їх до себе, підказувала рушити в дорогу, вона також “підкрадалася” до Петра там на покрівлі, кидаючи виклик упередженням, руйнуючи традиціоналізм, стираючи кордони, пом'якшуючи його серце й готуючи його долучитися до Божої роботи там, де Бог уже діяв.

На тих, хто вірить в благодать, що випереджає нас, лежить відповідальність відгукнутися на Божий поклик і не ховатися, а справді бути присутнім і готовим розпізнати ті кроки, які підказує Бог, а це часто виводить нас далеко за межі нашого комфорту. Якщо ж там, де перетинаються життєві дороги людей можна розпізнати благодать, яка випереджає нас, то її можна знайти й серед тих, хто готовий зробити зупинку на таких перехрестях, щоб тоді послідувати за Божим проводом.

Мій друг-атеїст не усвідомлював, що задовго до того, як він з'явився у церкві, задовго до того, як він вирішив, що може в церкві нема нічого поганого, благодать

уже готувала підґрунтя через спільноту людей, які взялися бути на таких перехрестях, через тих хто плекає допитливість, хто терпляче підтримує спілкування і переконанням виховує учнів. Наприкінці його листа я зрозумів, що благодать продовжує свою роботу. Він писав: «Я вважав, що прийду до церкви й почую там якісь традиційні гімни типу «Великий Бог». Я очікував, що якийсь дідусь буде без упину розповідати про десять заповідей і Біблію. Але я побачив зовсім інше. Я б не сказав, що в мене був момент, коли я прийшов до Ісуса, але скажу, що я відчував себе добре після відвідування церкви. Моя дівчина здивувалася, коли я запитав її, коли ми знову підемо до церкви. Хоча я не перегорнув повністю новий аркуш, думаю, що ви хотіли б знати, що я вас слухаю».

А наостанок, ще пару слів про цю історію. Кілька місяців потому, як він надіслав мені свого листа, я відвідав його, так би мовити, на робочому місці. Виявилося, що він є популярним виконавцем кантрі-музики тож і запросив мене прийти на його концерт. Я добре розумію, що благодать працює в обох напрямках — тобто, як я можу очікувати, що він прийде туди, де я є, якщо я не хочу з'являтися там, де він? На півдорозі свого виступу він зупинив музику й промовив до аудиторії: «Ви всі мене знаєте. Ви знаєте, що я не найвлучніший «стрілець». Я часто можу схибити. Ви всі теж знаєте, що я не дуже люблю релігію. Проте, хочу сказати вам, що сьогодні тут є мій пастор. Ось, у першому ряду стоїть мій пастор. Я не з тих, хто пхає релігію комусь у горлянку. Але, якщо у якийсь момент ти відчуєш, що шукаєш істину, ти можеш піти зі мною до моєї церкви».

Ось так. Благодать “підкралася” до нас усіх.

ЗАКЛЮЧНА ЧАСТИНА

Настав час для роздумів у молитві. Щоб розпізнати дію випереджаючої благодаті в нашому житті та в житті інших, ми повинні визнати перешкоди, які заважають нам побачити, де саме діє благодать. А це може бути наша зайнятість чи наші рани, а може якісь наші припущення, тощо. Попросіть кожного в групі назвати одну перешкоду, з якою він чи вона стикається, коли намагається розпізнати Божу благодать, а на завершення помоліться разом про ці перешкоди.

ТИЖДЕНЬ 4:

БЛАГОДАТЬ Є

ДЛЯ КОЖНОЇ

ЛЮДИНИ

(ДОРОГА, ПРАВДА, ЖИТТЯ, РОЗДІЛ 3)

ВСТУП ДО ОБГОВОРЕННЯ

Давайте приділимо трохи часу, щоб повчитися розпізнавати дію Бога в нашому житті в реальному часі й поміркувати над цим.

Минулого тижня ми говорили про випереджаючу благодать — благодать, яка діє часто ще до того, ніж ми усвідомлюємо це. Вона вказує на Божу руку, що завжди діє за лаштунками — послідовно й невпинно. Якщо ми прагнемо бути вірними Богу, ми маємо ставати дедалі чутливішими до цієї дії, але занадто часто ми не приділяємо часу поміркувати над цим.

Тож, як ви розпізнавали дію Бога (навіть «на задньому плані» вашого життя) упродовж останнього тижня?

Благодать, яка шукає нас — це Божя підготовка для дії благодаті, яка спасає нас. Цю частину нашої подорожі ми розглянемо детальніше протягом цього уроку. Однак, звернімо увагу, що коли ми використовуємо слово «спасіння» або «спасенний» із Писання, то в оригіналі - на грецькій мові, там вживається слово «sozo». А це слово означає, по суті, стати цілісним.

Подумайте, які сфери вашого життя зараз потребують спасаючої благодаті, яка не лише рятує вас від наслідків ваших гріхів, але і прагне зробити вас цілісними?

ПИСАННЯ

Прочитайте разом Луки 18:35–19:10.

ПЛАН УРОКУ/ОБГОВОРЕННЯ

Історії цих людей анітрохи не могли б бути іншими. Один жив у наметі останні сім років — відрізаний, забутий, як вигнанець. Інший був на піку своєї кар'єри — успішний, багатий, він був уособленням доблесті та статусу.

Перший, назвемо його Джеймс, був «статистичною одиницею» в бюрократичній системі. Більшу частину свого життя Джеймс страждав на біполярну шизофренію, його не пускали додому, ця система його кидала туди-сюди, він потрапляв з одного нездорового середовища в інше. Мало хто знав його ім'я або піклувався про нього. Коли я вперше зустрівся з ним, це було несподівано але й не випадково, його сорочка була застебнута не на всі ґудзики, волосся розкуйовджене, а зуби ледве трималися в роті. Чи варто казати, що від нього тхнуло так, ніби він і гадки не мав про особисту гігієну? Його життя було розбитим і сповненим болем.

Другий, назвемо його Рік, завершував успішну кар'єру військового офіцера. Судячи з усього, він мав чимало досягнень. Він поводився, як той, хто звик домагатися свого. Тримався прямо, його очі не бігали в різні боки, а дивилися гордовито. Своєю статуєю він виглядав так, ніби щойно зійшов з обкладинки журналу «Men's Health». Він був м'язистий, з точеною лінією щелепи. Під праву руку його тримала вродлива дружина, а під ліву — мила донька-підліток. Однак ось, про що не говорив його зовнішній вигляд... Про те, що їхній шлюб рвався на шматки, його майбутнє було невизначеним, і після десятиліть позашлюбних зв'язків, які завдавали невимовного болю його дружині, сім'ї та і його власному емоційному стану, він дійшов краю. Його життя було розбитим і сповненим болем.

Познайомився я з ними обома приблизно в один період мого служіння. Їхні біографії були вкрай різними, втім їхні проблеми були більш схожими, ніж вони

могли б собі уявити. У відомому християнському гімні 1922 року з назвою «Краще б я мав Ісуса»¹ є зворушливі рядки.

Перший куплет:

Оберу я Ісуса, ніж срібло чи золото,
Оберу я Ісуса, ніж скарби незліченні,
Оберу я Ісуса, ніж будинки чи землі,
Його пронзенна рука хай мене поведе.

Приспів:

Ніж бути царем безмежних володінь
Та лишатись у полоні гріха.
Оберу я Ісуса, ніж будь-що
Чим цей світ вабить нас.

Другий рядок приспіву мене щоразу зачіпає — «Та лишатись у полоні гріха». Це було проблемою як для Джеймса, так і для Ріка. Обидва, кожен по-своєму, опинилися в жахливій пастці, у «полоні гріха». У книзі *Дорога, правда, життя* доктор Б'юсік стверджує, що гріх тримає наше життя в полоні трьома різними способами: «Гріх — це бунт. Гріх — це поневолення. Гріх — це відчуження». І гріх — це проблема кожного, незалежно від нашої біографії.

Гріх може проявлятися в житті кожної людини дуже по-різному. В історії Джеймса гріх був у середовищі, де він виріс, де знущалися над ним, зневажали і принижували його. Однак гріх був і в тих ситуаціях, коли просте прагнення вижити або спроба впоратися з обставинами змушували його красти, кидатися на інших, проявляти фізичне насильство або зловживати алкоголем чи наркотичними речовинами. Гріх був також у тій системі, яка тасувала його від дверей до дверей, постійно принижуючи його гідність і не розпізнаючи образ Божий у його житті. Гріх проникав усюди.

Для Ріка гріх проявлявся в його самолюбстві щодо власного успіху, у його домінуючому контролі над підлеглими, у його зневазі до потреб дружини, у його нерозбірливості та обмані. Хоча все це було вбране так, щоб справити враження, і прикритися зовнішнім виглядом морально пристойної людини, гріх проникав усюди.

Гріх був проблемою для кожного з них. Через гріх вони були розбитими і сповненими болем. Хоча їхні біографії вкрай відрізнялися, їхні проблеми були схожими, а їхня потреба була однаковою.

Протягом життя ми всі колись потрапляли в полон гріха. Наші історії різні, але проблема однакова для кожної людини. Якщо ви не соромитесь, поділіться з нами, як гріх проявився в історії вашого життя.

¹ *I'd Rather Have Jesus* by Rhea F. Miller, music by George Beverly Shea.

Коли приходить благодать, усе змінюється

Євангеліст Лука — майстерний оповідач. Читача захоплюють не лише точні деталі, які він пропонує у своїй оповіді про служіння Ісуса, але й певні підтексти та натяки, які він включив упродовж усього тексту. Вони захоплюють увагу читача, пов'язуючи різні аспекти, які вкупі допомагають нам розуміти ці історії глибше. Розділи 18 і 19 Євангелія від Луки розповідають про двох чоловіків, чії біографії кардинально відрізнялися, але їхня проблема була абсолютно однаковою: жоден із них не міг бачити.

Це чудова розповідь про одну з подорожей Ісуса. Ми обговорювали цю історію пару тижнів тому. На шляху до Єрусалиму Він приходить у стародавнє місто Єрихон, місто, що за часів Ісуса було побудоване неподалік від того самого Єрихону, про який згадує книга Ісуса Навина в Старому Заповіті. Його близькі послідовники та й багато інших приєдналися до Нього на цьому відрізку подорожі. І ось, про те, що Ісус проходить цим стародавнім містом, почув один сліпий. Може через те, що він був незрячим, цей жебрак міг чути дуже добре. Тож, напевно, сліпий вже чув чимало історій про Ісуса від тих, хто проходив крізь браму цього великого міста.

Коли сліпий жебрак почув, що поруч проходить Ісус, він почав відчайдушно волати та звати Ісуса. Адже благодать, яка могла змінити все, проходила тут, повз нього, і сліпий в жодному разі не хотів пропустити її. Не всім це подобалось, там були ті, хто намагався приглушити його відчайдушний крик і втихомирити його голос. Однак, коли життя залишило людину розбитим і сповненим болем, неможливо приглушити відчай того, хто відчуває, що спасительна благодать близько.

Далі ж відбувається неймовірне. Ісус кличе жебрака до Себе! Після короткої розмови Ісус промовляє такі слова в життя цієї людини: «Прозрій! Віра твоя спасла тебе!» (НПУ). Хіба це не чудово? Не пропустіть тут важливу річ! Це слово «спасла», є тим самим словом, яке використовується в грецькому Новому Завіті для позначення Спасіння. Благодать проходила повз нього в особі Ісуса, і віра цього сліпого жебрака в Ісуса спасла його.

Спасіння — це набагато більше, ніж придбання квитка до певного місця призначення. Людина відкриває значення Спасіння тоді, коли бачить, як зранені стають uzдоровленими, розбиті і змучені отримують зцілення і відновлення, а ті, хто відчужений від Бога та оточуючих, приходять до правильних відносин із Богом та іншими людьми.

Сліпий, виснажений жебрак — поривчастий, зухвалий, крикливий, який у оповіді цієї ж історії в 10 розділі Євангелія від Марка відкидає всі пристойності, скидаючи свій верхній одяг. Він не міг бачити й саме це привело його до спасительної благодаті, що проходила повз нього, до Ісуса Христа. Втім, не можна не оцінити те,

як подає цю історію Лука. Подивіться, що далі оповідає він на початку розділу 19, починаючи з вірша 2: «І ось один багатий чоловік, на ім'я Закхей, який був старший над митниками, бажав бачити Ісуса, але через натовп не міг, оскільки був малого зросту». Ви звернули увагу? Ось людина, життєвий стан якої дуже відрізняється. Аже він — багатий ділок, втім і корумпований. Закхей уособлює в собі все те, що повинно було б відштовхнути його від самого вигляду сліпого жебрака, однак Закхей теж страждає від тієї ж проблеми: він не може бачити.

І сліпого жебрака, і Закхея поглинув розбитий, занепалий, гріховний світ. Обидва стали жертвами та співучасниками страшної влади гріха, хоча й по-різному. Жоден із них не може належним чином побачити спасительну благодать Ісуса, яка проходить повз них. Обидва мають сприйняття, яке викривлене і збочене тим станом у якому вони перебувають. Однак, кожен здається, розуміє, що вся його надія полягає в тому, щоби бачити й бути побаченими Тим, Хто має владу промовити слова спасіння в життя кожного з них.

Скрутне становище змусило сліпого жебрака кричати при дорозі, а скрутне становище Закхея, людини дрібного зросту й дрібної поваги в громаді, змусило його поспіхом залізти на явір. Проте, у цій частині оповіді Ісус не чекає, поки Закхей закричить і прибіжить до Нього. Натомість Ісус Сам кличе його, коли той ще на дереві та каже, що завітає до дому Закхея. А оце вже скандал! Ісус, відомий вчитель, рабин, свята людина прямує до будинку заможного негідника, який накопичив свої статки, здираючи безсовісні суми грошей зі своїх співвітчизників. Можливо ще повірити, що благодать, яка спасає, здатна допомогти нужденному жебракові, але цьому негіднику Закхею?!.. Чи не заходить вона в тут надто далеко?

Втім, це — благодать. А благодать Ісуса, яка спасає, завжди заходить занадто далеко — тому що ця спасительна благодать не залежить від попереднього стану того, кого вона шукає і не чекає від людини якогось узгодження з вимогами. А ще тому що, як стверджує д-р Б'юсік у книзі «Дорога, правда, життя», «благодать приходить ззовні нас самих. Спасительна благодать походить від Бога в особі Ісуса Христа». Благодать веде Бога до таких місць, які релігійні люди часто вважають непристойними, приводить Бога до людей, яких віруючі часто цураються.

І коли приходить ця спасительна благодать, усе змінюється. Спасительна благодать приносить плід, якого ніколи не міг би принести жоден акт моральної волі. Ось, послухайте, що відбувається, коли благодать приходить додому до Закхея:

«Закхей же встав та сказав Господеві: — Господи! Половину свого майна я віддаю бідним і, якщо когось чимось обманув, повертаю вчетверо». (Луки 19:8, НПУ) А тепер послухайте, як Ісус відповідає у вірші 9: «— Сьогодні спасіння прийшло в цей дім, адже й він син Авраама. Бо Син Людський прийшов знайти та спасти загублене». (НПУ)

Той самий Ісус, який проголосив прихід благодаті, що спасає, у життя сліпого жебрака, тепер проголошує, що спасіння (однокореневе з тим словом, яке вживається в Євангелії від Луки 18) увійшло в життя цього продажного шахрая.

Їхні біографії були різними. Їхні проблеми були схожими. Їхня потреба була однаковою. Спасительна благодать дається незалежно від заслуг, біографії чи передумов. І це тому, що саме так вчиняє благодать.

Коли в церкві ми говоримо про благодать, що спасає, ми часто обмежуємо її дію лише тим, що вона виводить нас зі стану гріха і приводить до певного місця на небесах. Але дія благодаті, що спасає нас, включає в собі набагато більше.

1. Благодать, що спасає, підносить нас

Гріх може звести й кинути нас при життєвій дорозі в розбитому стані, виснаженими і зневіреними. Гріх може залишити нас знедоленими й безнадійними. Але коли приходить благодать, що спасає, вона піднімає нас на ноги і спрямовує на шлях до зцілення.

А як це було у вашому житті, коли Божа спасительна благодать підняла вас із нещастя і зневіри, зцілила і відновила вас?

2. Благодать, що спасає, дає прозріння

Гріх має властивість спотворювати наше сприйняття людей і навколишнього світу. Ми бачимо “крізь очі” власної образи, самолюбства, самовпевненості та егоїзму. Коли приходить благодать, що спасає, вона відновлює наш зір. Ми вже не бачимо світ таким, яким до того нам хотілося його бачити, але таким, яким його створив Бог.

Як спасительна благодать Ісуса у вашому житті допомогала вам побачити світ по-іншому?

3. Благодать, що спасає, повертає нас до нашої спільноти

За словами д-ра Б'юсіка в книзі «Дорога, правда, життя», гріх — це відчуження. Ми відчужені від Бога та інших людей, від змістовних стосунків, для яких ми були створені. Коли приходить благодать, що спасає, вона відновлює правильні стосунки, запрошуючи нас до спілкування з Богом нашого спасіння та людьми, від яких ми були відчужені.

Чи могли б ви розповісти про ті стосунки, які Бог зцілив у вашому житті після того, як ви прийшли до віри?

4. Спасительна благодать кличе нас зі схованок і приходить у наші домівки

Гріх зажене нас на дерево й забере здатність бачити. Гріх породжує своїх братів-близнюків — сором та провину, жоден із цих двох не любить, коли його викривають. Однак, коли приходить благодать, що спасає, вона кличе нас вийти зі схованки та позбавляє нас від сорому та провини. Вона стає нашим домом, щоб наша зустріч із нею не була одноразовою, тимчасовою подією, а щоденним преображенням.

Провина й сором руйнують душу. Як Божа спасительна благодать змінила ваше сприйняття і розуміння Його ласки у вашому житті?

5. Спасительна благодать звинувачує і звільняє

За словами д-ра Б'юсіка в книзі «Дорога, правда, життя», гріх — це також бунт. Чим довше ми годуємо звіра власної впертості, тим більше черствіють наші серця. Однак спасительна благодать проникає крізь стіну нашого самозахисту й переконує нас у нашій гріховності та дає нам усвідомити нашу потребу в тому, чого ми не зможемо зробити самі — почати заново. Коли спасительна благодать приходить, вона пом'якшує наші серця і звільняє нас від вічної тиранії нашого власного бунтарства.

Чи може хтось поділитися тим, як Бог Своєю благодаттю визволив (звільнив) вас від якоїсь форми рабства? А як ви могли б давати надію іншим?

6. Спасительна благодать відновлює і дає покликання

Гріх псує і спотворює покликання людини. У гріху ми не такі, якими нас задумав Бог. Однак, через благодать, що спасає, Бог відновлює нас. Ось що пише д-р Б'юсік у книзі «Дорога, правда, життя» наприкінці третього розділу: «У Христі ми представлені прекрасними, дорогоцінними та створеними, щоби бути вираженням нашого Творця, Божественного Митця."

Розкажіть про те, як благодать, що спасає, змінила ваше життя.

Новий дім і новий шанс

Познайомився я з Джеймсом і Ріком приблизно в той самий період мого служіння. Їхні життя були вкрай протилежними: один був «статистичною одиницею» в системі, жив на вулиці і відчайдушно волав при дорозі, а інший —

впливова людина, чий гріх змушував його ховатися від світу. Проте обидва мали однакову потребу — спасительну благодать Ісуса.

Жоден з них самотужки не міг нічого вдіяти. Ніякий акт моральної волі, ніяка самодопомога, ані якийсь швидкий спосіб розв'язання проблеми були не взмозі— лише благодать могла це змінити. Лише біблійна істина, що Христос помер і воскрес, щоб обидва вони могли отримати зцілення і надію на нове життя. Обидва потребували Ісусової благодаті, що спасає. І ця благодать прийшла, підняла одного на ноги, а іншого покликала зі схованки. Благодать зустріла кожного з них у певний неповторний момент, кожного в неповторний спосіб, перетворюючи кожного на неповторну та автентичну особистість.

Один отримав новий дім, як фізичний, так і духовний. Вперше в житті Джеймс був оточений спільнотою людей, які дуже любили його й були з ним поруч. Інший отримав новий шанс, як зі своєю сім'єю, так і зі своїм життям. Він присвятив своє життя Богу, ставши лідером нашого служіння «Святкуємо Відновлення». Обидва отримали можливість жити, як шедеври Божого творіння на землі!

ЗАКЛЮЧНА ЧАСТИНА

Нехай сьогодні наші молитви стануть вираженням подяки. Попросіть кожного, хто бажає, поділитися однією або двома речами, які Бог зробив для них дією Своєї спасительної благодаті і за які вони вдячні Господу. Після того, як всі висловляться, завершіть наш спільний час молитвою подяки.

ТИЖДЕНЬ 5:

БЛАГОДАТЬ ПЕРЕНОСИТЬ НАС ЧЕРЕЗ ПРІРВУ

(ДОРОГА, ПРАВДА, ЖИТТЯ, РОЗДІЛ 4)

ПЕРЕД ЗУСТРІЧЧЮ

Цього тижня виберіть трьох людей із вашої групи (або більше, чи менше, залежно від кількості людей у вашій групі) і попросіть їх підготувати коротеньку (приблизно на 3 хв) розповідь про своє життя або про те, як вони прийшли до віри в Христа, щоби поділитися цим із групою. Не тисніть ні на кого; вони мають почувати себе комфортно й бути готовими до цього.

ВСТУП ДО ОБГОВОРЕННЯ

На минулому тижні у нас була глибока тема і нам довелося добре замислитись над тим, що таке спасіння — цілісне, сповнене надії і перетворенням людини. Давайте почнемо цю зустріч з того, що попрацюємо над нашими свідченнями.

Часто людям здається, що Бог не може їх використати, тому що вони не все розуміють у Біблії або не дуже розуміються на богослов'ї. Проте, це зовсім не так. Одним із найпотужніших інструментів, яким ми наділені, є наше свідчення віри. Ніхто не може забрати нашу власну історію перетворення! Кожній віруючій людині важливо вміти стисло поділитися своєю історією спасіння навіть за одну хвилину, або три хвилини, п'ять, чи 10 хвилин. А також бути готовими розповісти і розширену версію своєї історії спасіння. Залежно від ситуації, нам знадобиться і різний рівень глибини свідчення.

Представте учасників, які погодилися розповісти свої історії вашій групі сьогодні, а потім дайте можливість кожному (кожній) з них поділитися своїм трихвилинним свідченням.

Наприкінці цього часу дайте завдання всій групі на наступному тижні приділити деякий час та підготувати 3-хвилинне свідчення про власне перетворення. Вони можуть поміркувати над такими питаннями:

Яким було їхнє життя до Ісуса?
Які обставини привели їх до Ісуса?
Коли зустріч з Ісусом змінила їхнє життя?
Як Ісус змінює їхнє життя?

ПИСАННЯ

Прочитайте разом Дії 1:6–14 і 2:17.

ПЛАН УРОКУ/ОБГОВОРЕННЯ

Ерл був одним із найдивніших людей, яких я коли-небудь зустрічав. Річ у тім, ще за кілька місяців до того, як ми з ним затоваришували, християни не справляли на мене жодного враження. До десяти років я ходив інколи до церкви, але потім моя сім'я перестала відвідувати служіння і я не стикався з чимось християнським, поки мені не виповнилося двадцять п'ять. І така віддаленість не була випадковою. Християнство мене не приваблювало, а християни, яких я зустрічав, здебільшого були для мене не надто цікавими. А потім... Ісус.

Задовго до того, як я це усвідомив, я вже був у подорожі благодаті, що рухалась попереду мене та раз у раз проявляла себе — аж поки у віці двадцяти п'яти років якимось опівночі я не опинився наодинці з Ісусом в маленькій армійській каплиці в місті Скоп'є, що в Македонії. Саме в ту мить спасительна Божа благодать зустріла мене й ця зустріч справила на мене вкрай глибоке враження, змінивши все моє життя, навіть дотепер, майже двадцять років потому.

Тоді я був новачком. Не знав нічого. Лише мав загальне уявлення про деякі найвідоміші біблійні історії, хоча мені важко було зрозуміти оповіді про Ноя та Мойсея. Я знав про Ісуса, але ще не знав Його самого. Хоч я тоді був на військовій службі, я зробив те, що робив майже в усіх інших сферах свого життя — занурився з головою в цю подорож благодаті, у центрі якої був Ісус. Я читав Біблію. Я ходив на кожне богослужіння, яке проводилося в усіх військових частинах, де я перебував протягом наступних місяців. Я відмовився від очевидних вад і працював над тим, щоби поводитися так, як у моїй уяві мали поводитися християни.

Тим часом у Сполучених Штатах моя дружина, Енджі переживала період особистої кризи. Енджі була зовсім відчуженою від мене, бо ми з нею тоді вже вирішили розлучитися, щойно я повернуся зі служби. Та якимось подружжя віруючих, одні з небагатьох, кого ми могли сприймати нормально, заїхали до неї, щоби просто провести час разом. А місяць потому, як я став послідовником Ісуса, — Енджі молилася на колінах у Церкві Назарянина з пастором на ім'я Кім Сміт, який допоміг їй побачити дорогу до спасительних стосунків з Ісусом.

Втім, це не була така вже щаслива історія, як могло б здатися. З одного боку, це був прекрасний період життя, водночас, я та Енджі мали проблеми в стосунках. Життя кожного з нас було насичене пристрастями та залежностями. І хоча тепер ми слідували за Ісусом, кожен з нас нагромадив чималий багаж, який ми усе ще тягнули за собою. Життя, прожите в гріху, може завдати значної шкоди стосункам і залишити людині багато ран. Спасіння починає шлях зцілення, але залишки нашого гріха можуть затримуватися та іноді чинити перешкоди нашому бажанню і волі жити тим життям, для якого ми були створені.

Коли я повернувся до Штатів, ми з Енджі розуміли, що нам потрібно знайти церкву. У мене не було жодних конфесійних уподобань. Енджі запропонувала спробувати «Церкву Назарянина», яка познайомила її з Ісусом. Пам'ятаю,

спочатку я ще перепитав: «Церква Наза-чого?». Тож, ми почали ходити туди і саме там я познайомився з Ерлом.

Він був одним із найдивніших людей, яких я будь-коли зустрічав. Йому було майже 45 років, коли ми познайомилися. Його зріст був під 2 метри, а важив він понад 110 кілограм. Величезний, мускулистий, він заробляв на життя, лазячи по електричних стовпах. За всіма ознаками він був справжнім чоловіком. Однак Ерл багато що перевернув у моєму уявленні про справжніх чоловіків. Він був ніжним серцем, співчутливим, готовим піти до вівтаря на богослужінні й щиро відкривати своє серце Богу. Я навіть бачив, як він плакав на чоловічих молитовних зустрічах. Ніхто мене не попереджав, що в подорожі благодаті можуть бути і сльози.

Як яструб я стежив за Ерлом. Моє ставлення до всіх християн було досить цинічним, тож, коли я зустрічав когось, хто виглядав святим, я дивився на всі очі. Ерл здавався святим, тому я стежив за кожним його кроком. Я приглядався, як він поводить себе зі своєю дружиною і дітьми, сидів на його біблійних уроках у церкві, спілкувався з ним на чоловічих молитовних сніданках. Ерл не був ідеальним, але в ньому було щось таке, що вражає відрізняло його від інших.

А потім прийшло випробування. Наша церква переживала один із найскладніших моментів своєї історії. Громада була на межі великого розколу, коли люди ставали на одну сторону й нападали на іншу. Ерл був членом церковної ради й тому опинився в самому центрі цього протистояння. Тож йому доводилося витримувати нападки людей, яких він глибоко любив протягом багатьох років. І в цій ситуації я чекав та спостерігав. Коли ж йому урветься терпець? Коли «людське» всередині нього візьме гору? Коли він накинеться на людей і поставить їх на місце?

Я чекав і — нічого. Хоча, неправильно буде сказати «нічого». Насправді це було все. Я бачив людину, яка смиряється і віддає Господу весь свій біль, всі свої образи, усі кривди. Я бачив, як він залишався ніжним серцем, коли я сам хотів був надавати тумаків його нападаникам. У той момент я усвідомив: «Він не прикидається. Він насправді такий і є».

Мені захотілося дізнатися більше. На той час я вже був спасений Ісусом. Моє життя змінилося. Однак, у мені ще були залишки мого бунтарства. Як же людина може стати такою, як я бачив це у житті Ерла? Саме таке питання я й поставив йому. І він відповів коротко: «Святість». Потім він сказав слово, якого я ніколи раніше не чув: «освячення». Хіба я міг уявити, що це слово докорінно змінить моє розуміння християнської віри? Спочатку мене бентежило, яку ж моральну силу волі потрібно мати, щоб жити таким життям, яким жив Ерл, але тепер я дізнався, що в ньому й через нього здійснював Свою роботу Бог. І за словами Ерла, «цей дар приготовано для кожного».

А ким був я? Наркоманом, який робить перші кроки одужання, грішником із двадцятип'ятирічним багажем, який, незважаючи на всі свої спроби, був схильний заважати Богу робити добру справу, яку Він задумав... Тож для мене оптимізм цієї

благодаті та обітниця Божого Духа, що буде діяти в моєму житті, стали молитвою мого серця.

Можливо, ви вже давно на цьому шляху з Ісусом, але й досі відчуваєте, що у вашому житті є сфери, які здаються вам важким багажем і залишками минулого. Із чим ви боретесь, навіть будучи послідовником Ісуса, і над чим хотіли б здобути перемогу?

Чи знайомі ви з кимось, хто втілює життя з Ісусом і помітно відрізняється цим? Що саме в їхньому житті викликає у вас захоплення? Що, на вашу думку, відображає святість у їхньому житті?

Що може змінити якась пара місяців

Наприкінці Євангелія від Івана розповідається про те, що Петро пішов на риболовлю. Це кінцівка Євангелія від Івана. Кінцівка! Ви звернули на це увагу? Риболовлею Петро займався спочатку, тобто це те, звідки він прийшов, пам'ятаєте? Риболовля була тим, чим Петро займався до того, як Ісус покликав його відірватися від своїх сіток для лову риби і стати «ловцем людей», ще до того, як Петро потрапив на дорогу благодаті. Петро ходив поруч з Ісусом протягом кількох років. Багато чого в житті Петра змінилося, та все ж після смерті, воскресіння і вознесіння Ісуса, Петро опинився перед внутрішніми й зовнішніми обставинами, які загрожували зруйнувати майбутнє його вірності. Не те, щоб він хотів усе облишити — просто шлях благодаті вивів його далеко за межі того, де він міг би орієнтуватися у звичний для себе спосіб.

Саме такою є ця подорож. Якщо ви подорожуєте дорогою з Ісусом досить довго, ви опинитеся в багатьох ситуаціях, коли вам буде не достатньо особистої сили волі або духовних ресурсів, щоб вистояти. Звичайно, ви можете спробувати. Адже, мабуть, в кожному з нас є таке уявлення. А коли нам це не вдається, ми починаємо переконувати себе, що нам лише треба додати трохи більше зусиль, читати Біблію більше, ревніше молитися, підключитися ще до одного служіння і тоді все вдасться. Однак, найчастіше, це призводить лише до нашого вигорання і розчарування. Ми притикаємося і зрештою починаємо схилитися до ставлення, слів і дій, які не відповідають подорожі благодаті.

Усе це може виснажувати і гнітити. Незважаючи на чудеса навколо нас, ми розводимо руками і, подібно до Петра, повертаємося до того, що було знайомим і звичним раніше. Ми повільно й неухильно повертаємося до тих глибоко вкорінених у нашому житті «налаштувань за замовчуванням» — саме тих налаштувань за замовчуванням, які викривлюють наше життя. Для Петра цим була риболовля. Адже щойно він пережив невимовний біль власної зради, відчай

розп'яття свого друга й незбагненну реальність воскресіння. Для Петра цього вже було занадто. Він вирушає на риболовлю і бере із собою інших.

Але менш, ніж за два місяці, цей самий Петро стоятиме перед натовпом на ринку й голосно проголошуватиме Добру Новину про Ісуса з такою силою, що вона вразить серця тисяч присутніх. Чекайте... Що? Хіба, ми щось пропустили? Як же Петро, спочатку вірний послідовник Ісуса, але лиш кілька тижнів тому вщент виснажений, зрештою зпромігся стати таким відважним євангелістом, який проголошує життя тим, хто намагався вбити Ісуса і Його послідовників? Невже це можливо?

Те, що відбулося в цей проміжок часу, має величезне значення. Ніяка сила волі людини чи добрі духовні наміри не здатні вчинити таке радикальне перетворення. Саме цей проміжок часу є надважливим. Ми можемо нарікати на моменти, коли ми, подібно до Петра, йшли на риболовлю, тобто поверталися до наших звичних налатувань. Але ми також любимо святкувати той день, коли Дух Божий зійшов на П'ятидесятницю, і найімовірніше ця подія пробудила таку сміливість Петра. Однак, саме те, що сталося в цей проміжок часу є надважливим. Ми не можемо перейти від риболовлі до вірності за якусь пару місяців без того, що відбулося в той проміжок.

У четвертому розділі книги «Дорога, Правда, Життя» доктор Б'юсік стверджує, що благодать, яка освячує, є засобом протистояння тому викривленню, яке ми відчуваємо в собі, а саме — викривленню в бік помилок у нашому житті, у бік багажу й залишків гріха. Освячуюча благодать — це Божа дія в нас, яка дає нам спроможність бути вірними, спроможність сильнішу понад будь-які наші власні зусилля. Благодать, що освячує — це дивовижний Божий дар, який рухає нас до повнішої картини того, ким ми були створені в Христі Ісусі. Др.Б'юсік стверджує: «Бог не лише спасає нас, але і змінює. Він приймає нас такими, як ми є, але любить настільки, щоб не залишити нас у такому стані. Він переосмислює, перетворює та переробляє.".

Подумайте про ситуацію у вашому житті, коли подорож віри виводила вас за межі ваших власних духовних сил. Коли жодних моральних сил чи добрих намірів вже не вистачало. Що це була за ситуація і як вона відкрила вам глибшу потребу в Бозі?

Це не трапиться з вами за мить

Освячення — це не якийсь фокус, що раптом виконує Бог. Насправді, протягом усієї біблійної оповіді ми бачимо свідчення того, що Бог співпрацює з людством у здійсненні Божих цілей. Освячення дає лише сам Бог, але партнерство в цей проміжок часу створює умови для освячення.

Тож який проміжок часу мається на увазі? Для Петра цим проміжком часу було те, що сталося в горниці. Перший розділ книги Дій оповідає про події, що відбулися кілька тижнів потому, як Ісус покликав Петра з рибальського човна (*вдруге*). Ісус проголошує, що Петро та інші будуть свідчити в Єрусалимі, Юдеї, Самарії та аж до краю землі. Потім Ісус дає їм час почекати. Ісус каже такі слова (це мій переказ): *Перш ніж ви підете самі, вважаючи, що тепер ви можете зробити те, чого не могли зробити раніше, зачекайте трохи*. Отже, вони йдуть до горниці майже на десять днів і саме там у Петрі було здійснено цю роботу. Тобто, ця робота в нас виконується в проміжку часу між усвідомленням того, до чого ми покликані і для чого створені та усвідомленням наскільки обмежені наші власні спроможності.

Благодать, яка освячує, прийшла в горниці, але ця радикальна зміна в горниці далася недешево. У цьому проміжку часу Петро мусив зустрітися віч-на-віч зі своєю власною слабкістю, з величиною мети, яка була перед ним і нестачею власних можливостей. Дар освячення часто є результатом тривалого часу осмислення та чесного погляду на себе. Для Петра, як і для нас, робота в цьому проміжку часу може виглядати як зустріч віч-на-віч із нашим минулим, теперішнім і/або майбутнім.

1. Примиритися з нашим минулим

Минуле часто залишає слід. З минулого ми накопичуємо якийсь багаж, залишки чогось, душевні рани та «налаштування за замовчуванням». Щире прагнення до освячуючої благодаті означає визнання і посвячення (принесення до Бога) того, де ми були й що нас туди привело, аби нам не лишати в собі все те. Я часто говорю, що плід освячення пізнається тоді, коли людина більше не звинувачує всіх і вся у своїх гріхах. Це не означає, що вона не усвідомлює умов, які могли посприяти тим гріхам, просто вона визнає свою відповідальність за власну роль.

Присвятить кілька хвилин, щоб записати на аркуші паперу, чи на вкладці до вашої Біблії або зробити нотатку в телефоні про деякі речі з вашого минулого, які можуть перешкоджати вашій подорожі благодаті.

2. Примиритися з нашим сьогоднішнім

Це важлива частина роздумів і погляду на себе. Примиритися з нашим сьогоднішнім означає подивитися на власний сором, провину, самолюбство й зарозумілість. Це означає зважати на свої вподобання, вимоги, упередження та стереотипи. Визнати наші страхи й самообман. Примиритися з нашим сьогоднішнім означає визначити наше небажання прийняти повноту Божої роботи в нашому житті й позбутися цього небажання. Примиритися з нашим сьогоднішнім означає відмовитися від дотримання ідеологій, політичних платформ та ідолопоклонства, які суперечать Божому Царству, що діє в нашому житті.

Присвятить кілька хвилин, щоб записати на аркуші паперу, чи на вкладці до вашої Біблії або зробити нотатку в телефоні про деякі сфери вашого сьогодення, які можуть перешкоджати вашій подорожі благодаті.

2. Примиритися з нашим майбутнім

Багато хто з нас, ставши послідовниками Ісуса, прагнув віддати Ісусові історію свого життя заради Його відкуплення. Та, на жаль, ми «залишили собі ручку» — ну, знаєте, про всяк випадок, якщо захочемо написати кілька власних розділів. Втім, робота в цьому проміжку часу означає, що ми віддаємо ручку Ісусу, тож Він пише нашу історію, кожен її наступний рядок. Ми хочемо мати такі стосунки з Богом, де ми приймаємо те, що Він підказує нам. Ми займаємо гнучку позицію, яку ми добровільно формуємо й постійно трансформуємо. Ісус стає не лише Відкупителем історії нашого життя, але й Господом того, що буде далі.

Присвятить кілька хвилин, щоб записати на аркуші паперу, чи на вкладці до вашої Біблії або зробити нотатку в телефоні про ті сфери вашого майбутнього, які можуть перешкоджати вашій подорожі благодаті.

У цьому проміжку часу виконується чимало роботи. Цей проміжок часу створює підґрунтя для освячуючої Божої благодаті, яка зустріне нас і ця зустріч справить на нас глибоке враження, перетворюючи тих, ким ми були, на істинний образ того, ким ми були створені бути. Як стверджує доктор Б'юсік у книзі «Дорога, Правда, Життя»: «Простіше кажучи, світ поза Богом нівечить і спотворює людей. Бог же реформує і перетворює.»

Дивлячись на роботу, яка виконується в проміжку між знанням того, до чого ми покликані і для чого створені, і знанням обмежень наших власних духовних сил, які сфери найбільше вимагають від вас чесного погляду на себе?

За які сфери свого життя ви найбільш схильні чіплятися? Що ви покликані посвятити Богові?

Легше приклад наслідувати, ніж навчити — хоча навчання не зашкодить

У житті Ерла та інших, подібних до нього, ми з Енджі бачили вкрай переконливі свідчення того, як християнська віра втілювалася в їхнє життя. Ми розуміли, що віра в-неділю-вранці-раз-на-тиждень просто не підходить для нас. Ми знали, що нам потрібні ці «святість» і «освячення», про які Ерл говорив із такою пристрасстю. Тож, ми входили в цей проміжок часу, а Ерл йшов разом з нами. Протягом декількох місяців Ерл приїжджав до нас додому щочетверга о 9:00 вечора після того, як наші діти лягали спати, щоразу проходив через пропускний пункт військового містечка і проводив пару годин, щоб наставляти нас, навчати нас і, нерідко, кидати нам виклики щодо того, що ми мали присвятити Богові. У ці довгі години розмов, молитви й навчання ми з Енджі починали розуміти суть життя, яким жив Ерл. Це було те, що через дію Святого Духа ми наслідували в нашому житті й за що ми безмежно вдячні. Я переконаний, що у своєму житті кожному потрібен такий Ерл.

ЗАКЛЮЧНА ЧАСТИНА

Приділіть певний час, щоби поділитися молитовними проханнями, а потім у заключній молитві попросіть Бога послати посередників благодаті в життя кожної людини у вашій групі або підготувати їх до того, щоб вони стали посередниками благодаті для когось іншого.

ТИЖДЕНЬ 6:

БЛАГОДАТЬ ПОТРЕБУЄ ПРАКТИКИ

(ДОРОГА, ПРАВДА, ЖИТТЯ, РОЗДІЛ 5)

ВСТУП ДО ОБГОВОРЕННЯ

Минулого разу ми запропонували нашій групі протягом тижня опрацювати вдома свої 3-хвилинні свідчення. Почніть цю сесію із запитання, чи не бажають два-три добровольці поділитися тим, над чим вони працювали минулого тижня.

Після свідчень перейдіть до часу роздумів.

У дитинстві, коли ви були дитиною, які звички чи сімейні традиції формували ваше життя? Чи був у вас розпорядок дня? А як щодо свят? Чи були певні обов'язки по дому? Чи батьки привчали вас віддавати десятину з ваших грошей?

Який вплив ці практики мали на формування вашого життя?

ПИСАННЯ

Прочитайте разом Дії 2:42–47.

ПЛАН УРОКУ/ОБГОВОРЕННЯ

Тут все без прикрас. Грубувате. Справжнє. І тут відчуваєшся, як вдома. Саме це я відчуваю щоразу, коли відвідую зустріч групи “Святкуємо Відновлення”. Невелика передісторія, все по порядку. Нам з дружиною було по 25, коли ми прийшли до віри в Ісуса Христа, але ми накопичили чималий багаж і осад (про це згадувалося на обговоренні минулого тижня). Тож коли ми сказали «так» Христу, зміни були радикальними. Ми наблизилися до Ісуса, і перетворення було глибоким. Ми

почали дізнаватися дедалі більше про благодать, яка освячує нас, і про святість. Ми пережили незабутні моменти зустрічі із силою Святого Духа.

Однак ми також добре розпізнали свою слабкість і крихкість і усвідомили, якої шкоди завдала нам наша попередня руйнівна поведінка. Ми розуміли, що потребуємо більшого. Ми не намагалися замість Божої благодаті досягти святості власними силами. Ми просто хотіли жити у спосіб, який є найбільш доречним для підтримання цієї благодаті в нашому житті. Саме в цей час наша церква розпочала служіння “Святкуємо Відновлення”.

“Святкуємо Відновлення” — це всесвітнє служіння відновлення, яке зосереджене на Христі. Воно складається з 12 кроків і ставить на меті допомогти людям розібратися зі своїми “болями, шкідливими звичками та пристрастями” на шляху до відкриття цілісності та зцілення в Христі. Ми з Енджі обидва стали на шлях одужання від алкогольної залежності, тому ця програма була для нас дуже підходящою. Між 2005 і 2006 роками я провів майже рік, проходячи 12 кроків з групою братів, поєднаних тісними стосунками. Ми докладали чимало зусиль, щоб розбиратися в собі, смиряючи себе у сповіді, та з надією постійно триматися за Божу благодать, яка невинно діє в моєму житті. Служіння «Святкуємо Відновлення» стало інструментом, який мав вирішальне значення в моїй подорожі, а до того ж стало свого роду другою домівкою.

Я відчуваю себе як вдома, коли подорожую з «ось тими людьми» з групи «Святкуємо Відновлення» у цій подорожі благодаті. Чому? Тому, що тут все без прикрас. Грубувате. Справжнє. А до того ж цілісне. Група «Святкуємо Відновлення» не має якоїсь магічної формули. Але ось що робить її такою важливою частиною життя багатьох людей так це спланований, надійний ритм та вправи, окрім того різні рівні підзвітності, прозорість без осуду. Там є радикальний оптимізм, який притягує людей до вас, та усвідомлення, що вашу ідентичність не визначають і не контролюють ті болі, шкідливі звички та пристрасті. Там є святкування перемоги над руйнівною та імпульсивною поведінкою. Там є безліч свідчень від людей, «таких самих, як ти». На зустрічах, які я відвідував, немає претензій, законництва, присоромлення одне одного чи осуду. Тут немає поверхневої святості, ніхто не прикидається кимось, ким вони не є насправді. Кожен приходить сюди заради інших. На цих зустрічах я був свідком того, як благодать Ісуса витягала з багнюки найзруйнованіші життя і освячувала тих, кого світ міг би назвати найбезнадійнішими грішниками.

Пам’ятаю, як я був на одній з таких зустрічей незадовго до того, як ми мали залишити цю громаду. Приймаючи участь у цій зустрічі, коли ми співали та славили Бога, аплодували, вставали перед усіма і розповідали про свою вразливість в певних сферах, коли ми розділяли трапезу і коли ми визнавали свою відповідальність перед цими братами і сестрами у Христі, я подумав: *“Чому решта церкви не є такою?”*. Часом група «Святкуємо Відновлення» відображала для мене церкву більше, ніж те, що ми традиційно називаємо церквою. Я зрозумів, що така група не тільки готує людину до потойбічного життя, але й озброює її для

повноцінного життя тут, на землі, дає благодать, яка так необхідна, щоби підтримувати цю подорож протягом тривалого часу.

Що заважає церкві стати місцем, де можна бути без прикрас, грубуватими і справжніми?

Чому людям, які так високо говорять про Божу благодать, що освячує нас, так важко говорити про благодать, що підтримує нас і якої ми так потребуємо, щоб нам залишатися святими?

Чому нам так важко назвати і визнати власну залежність і вразливість?

Занадто очікувань від занадто малого

Освячення — це не кінцевий пункт призначення, а каталізатор захоплюючої подорожі. Хоча в каталізаторі є велика сила, подорож вимагає, щоб ми плекали те, що почалося в житті віруючого через дію Святого Духа. Нам потрібно підтримувати рух благодаті в нашому житті і в усіх його аспектах. Якщо руху не буде, ми зів'янемо. Адже хоч, завдяки Духу Божому, з наших сердець було витіснено токсини, які колись забруднювали наше життя, але без догляду, ґрунт наших сердець може знову виробляти ті ж самі токсини і шкодити нашому свідченню.

Нам необхідно плекати благодать, щоб створити середовище, у якому ми зможемо процвітати завдяки Святому Духові. Але як саме нам плекати благодать? Що нас буде підтримувати? Часто це залежить від того, кого ми слухаємо. Багато хто шукає якийсь ключ, або відповідь, чи певну дію, якої було б достатньо. Ми хочемо звести християнську віру до якоїсь «речі», яка підтримає нашу святість.

Хтось скаже, що йдеться про певне **переживання у стосунках з Богом**. Таким чином ми зводимо наш шлях до святості до емоційного досвіду, який часто можемо відчувати на великих богослужіннях. Багато хто вважає що лише біля вівтаря знаходять і підтримують святість. Жодним чином не хочу применшити важливість емоційних моментів біля вівтаря (адже теж їх люблю), втім, складається враження, що так ми очікуємо від переживань біля вівтаря більшої ваги, ніж це має бути.

А інші вважають, що це стосується **поведінки**: Святий Дух зробив нас святими, але саме правила **збережуть** нас святими. І ми живемо у вічному страху перед навколишнім світом і тим, що він може нас забруднити. Тож ми уникаємо світу. Ми будуюмо навколо нашого християнського життя безліч кордонів, правил, норм, кодексів і обмежень, щоб захистити себе від навали бруду, який світ може кинути на нас. Комуś може здатися, що, хоча ми і здобули перемогу над гріхом у нашому

освяченні, в нас також зформувався аутоімунний дефіцит, який зробив нас вразливими до гріховної інфекції. Законництво не тільки не здатне підтримувати святість у нашому житті, але й має тенденцію позбавляти нас благодаті, якої ми потребуємо.

Для третіх ми не більше, ніж “ходячі мізки”. Життя зводиться до **пізнання** — що я думаю, у що я вірю і що я знаю. Тобто, знання, дотримання істини і збереження її— ось, що робить нас святими. Занадто часто це перетворює святість на набір запропонованих істин. Ми віримо в певні фундаментальні істини про Бога, про Ісуса, про Біблію, про кінець світу тощо. Поки ми дотримуємося правильного набору переконань, ці знання будуть підтримувати нас на правильному шляху. Проблема “ходячого мозку” полягає в тому, що моє тіло й мій розум не завжди погоджуються одне з одним. Я можу багато чогось думати, але робити абсолютно протилежне.

Нарешті, для інших це стосується **духовності**. Ніби святість підтримується тим, що ми більше молимося, більше постимо, більше читаємо і вивчаємо Біблію, щонеділі відвідуємо церкву, беремо участь у всіх служіннях, ходимо на молитовні зібрання, відвідуємо конференції, представляємо нашу церкву на всіх конфесійних заходах. При цьому, ми знецінюємо те, чим займаємося у повсякденному житті, чи то робота, чи час, проведений із сім’єю, цінуючи лише духовний бік свого життя. Усе ж інше стає на шляху нашої духовності. Ми забуваємо про відпочинок, радість, чи про ті прекрасні святі моменти, коли благодать проявляється в буденності нашого повсякденного існування.

Якому з цих чотирьох поглядів ви, найскоріше довіряєте у своєму житті, задля збереження вас у святості, на прямій і вузькій дорозі з Ісусом?

А в яких сферах ці чотири погляди не принесли вам бажаних результатів? Як ви гадаєте, чому?

Зрештою, усі ці чотири погляди страждають від двох фатальних недоліків, які не дають змогу підтримувати святість в характері, ставленні, темпераменті, стосунках і свідченні.

По-перше, ми часто зосереджуємося на кожному з них як окремі особистості, а не як члени спільноти. Ми прагнемо зберегти святість наодинці. Ми не усвідомлюємо, в якій мірі є важливою підзвітність у спільноті.

По-друге, ми намагаємося покласти занадто велику вагу на якийсь один компонент, не усвідомлюючи, що жоден із них сам собою не може витримати всю напругу нашого життя.

Ніяких спрощень

Я вагався, чи включати уривок із Писання цього тижня. Адже це місце з книги Дії 2:42–47 є добре відомим і вивченим. Його часто використовують як рецепт того, чим церква повинна займатися, або як євангелізаційну надію для церкви, яка (за умови, що все зробить правильно) досягне зростання, коли Бог додасть три тисячі до їхньої кількості. Тобто, хто ж не хоче такого зростання, як церква в Діяннях Апостолів, звичайно ж, за винятком того, що спіткало церкву в Діяннях Апостолів (переслідування, вбивства, проблеми з діаспорою, тощо). Хіба не так?

Однак, я не міг оминати це місце Писання, адже вважаю, що тут йдеться про дещо більше, ніж здається на перший погляд. Думаю, що цей текст дає уявлення про те, чому група «Святкуємо Відновлення» стала для мене таким рідним домом, і чому більшість церков не схожі на те, що я відчував у групі «Святкуємо Відновлення».

У розділі 5 книги «Дорога, Правда, Життя» доктор Б'юсік майстерно відмовляється від будь-яких спрощень. Протягом усього розділу він наголошує, що для того, щоби плекати середовище, сприятливе для постійної роботи благодаті в нашому житті, це середовище має бути цілісним. Ажде ми не є індивідуалістами, які складаються з емоцій, поведінки, розуму чи духу. Ми є тими, хто ми є, будучи частиною спільноти віруючих, які живуть християнським життям у такий спосіб, який формує і збудовує все наше життя. У цьому й полягає ідея тексту Дії 2:42–47.

Що ж до ранньої церкви... ця церква, сформована і визначена саме моментом П'ятидесятниці, отриманням тієї сили, що прийшла згори й радикально змінила їхнє життя. Ця церква, схоже, розуміла, що їм потрібно було сформуватися в середовище, де дар благодаті буде плекатися постійно. Саме це ми знаходимо в цьому тексті. Це цілісний підхід до життя *в спільноті*, який плекає благодать і культивує життя, сприятливе для отримання цієї благодаті.

1. Вони перебувають разом

Християнське життя неможливо прожити в ізоляції, а святість ніяк неможливо плекати через індивідуалізм. Подорож благодаті *завжди* передбачає спільноту людей, які разом зобов'язуються бути без прикрас, справжніми і відвертими один з одним. Спільнота — це форма відповідальності. І такі змістовні форми перебування в спільноті один з одним, неможливо замінити лише спільними богослужіннями.

2. Вони пізнають Бога разом

Цю спільноту об'єднували щирі та відкриті стосунки, і Бог рухався шляхами перетворення. Вони були «сповнені благоговінням перед багатьма чудесами» Бог не утримує від благоговіння. Однак Бог не хоче щоб ми ставали залежними від емоцій чи благоговіння. Він прагне близькості — між нами й Богом, *а також* близькості поміж нас один з одним. Він не любить усілякі фокуси чи замилювання очей.

3. Вони регулярно зустрічаються разом

Плекання благодаті не є чимось випадковим чи хаотичним. Ми створені звичними до певних ритмів чи режиму. Надто часто люди вважають, що достатньо буде невеличкої “дози Бога” час від часу. Але це не так. Тож спільнота перших християн присвятила себе регулярним зустрічам, розуміючи, що вкрай необхідно регулярно бути разом, щоб підбадьорювати одне одного, кидати виклики, бути підзвітними та й святкувати разом.

4. Вони вразливі разом

У них було все спільне. Це означало, що вони нічого не приховували одне від одного. Вони жили своїм життям одне перед одним і не зважали на те, що на їхнє життя добре бачили ті, хто їх дуже любив і піклувався про них. Чи було це ризиковано? Безумовно! Однак такий ризик у його найчистішому вигляді часто є найкращим шляхом до життя, вільного від бар'єрів, які ми самі будуємо, та й притворства, до якого ми схильні.

5. Вони сповідують віру разом

Як зазначає д-р Б'юсік, є способи благодаті, які формують життя віруючих. Ці способи благодаті — молитва, причастя, спільне поклоніння і багато іншого — є життєво важливими для тих, хто вирішив йти дорогою Ісуса протягом життя.

6. Вони навчаються разом

Писання говорить, що вони присвятили себе «вченню апостолів». Ми можемо припустити, що це вчення було роздумами над тим, що ми називаємо Старим Заповітом, розповідями про Ісуса, які ми тепер називаємо Євангеліями, а також над змістом того, що згодом стане певними посланнями Нового Заповіту. Коротше

кажучи, вони разом вивчали історію Бога, історію, яка не просто інформувала, але й формувала. Вони формувалися під впливом вчення, так щоби їх життя було відповідним до цього вчення.

7. Вони свідчать разом

Євангелізація не є якоюсь діяльністю церкви. Натомість - це природний прояв церковної спільноти, яка день за днем живе Божою благодаттю серед людей. Їхнє життя відображає для інших відновлюючу роботу Бога. Вони вже втілюють те, чого лише прагнуть інші.

Втім, серед ранніх християн, не лише якась єдина діяльність підтримувала Божу благодать. Саме дисципліноване внутрішнє переплетення усього цього, що вони практикували у своїй спільноті й через спільноту, підтримувало благодать серед них. Немає таємного ключа, який можна було б обрати із цього переліку, так само, як немає однієї певної частини сьогоденного життя, яка б містила ключ до нашої власної повсякденної святості. Усе те, ким я є, пов'язане з усім тим, ким ми є, оскільки ми разом практикуємо всі способи благодаті, які плекають постійний вплив благодаті в нашому житті.

Якої із цих сфер найбільше бракує у вашому житті? Чи відчуваєте ви почуття справжньої спільноти? Які кроки ви можете почати робити прямо зараз, щоб доповнити те, чого бракує?

Це не щось бездоганне, але тут відчуваєшся вдома

Я не хочу малювати утопічну картину групи «Святкуємо Відновлення». Тут все без прикрас, грубувате, справжнє й нерідко брудне. Ось що таке справжня духовна спільнота. Саме це відбувається, коли люди руйнують свої бар'єри і відпускають свою зарозумілість. Коли люди стають реальними, благодать може виглядати брудною. Люди спотикаються. Люди зраджують. Люди виходять із себе. Люди зникають, коли їм стає страшно. Але група «Святкуємо Відновлення» і далі збирається. Вони і далі зустрічаються. Вони і далі ризикують. Вони і далі ростуть. Вони і далі вчаться. Вони і далі прощають. Вони і далі переживають відновлення. Вони знають, що, хоча вони можуть мати своє досягнення: 30-, 60-, 90-днів тверезого життя, а може й 5-років чи 10-років, все одно вони мусять бути обережними з надмірною впевненістю в тому, наскільки міцно вони стоять, щоб не впасти. Саме у цьому смиренні, в залежності та вразливості я відчуваю себе як удома. Я знаходжу відображення того, як у житті святості виглядає благодать, що підтримує нас. І я добре вивчив Крок 10: *Ми і надалі будемо робити щирі самооцінки, а якщо ми схилили, негайно визнаватимемо це.*

Група «Святкуємо Відновлення» допомогла мені усвідомити, що я ніколи не буду «закінченим» або «завершеним». В цьому я ніколи не досягну вершини. Ця робота в мені буде продовжуватися завжди. А члени цієї групи тримають мене

підзвітним, щоб мої роздуми та дії були вірними, щоб пересвідчитись, що ґрунт мого серця залишається родючим для Божої благодаті, яка незмінно сповнює моє життя.

ЗАКЛЮЧНА ЧАСТИНА

Приділіть деякий час, щоби поділитися молитовними проханнями, а потім у заключній молитві попросіть Бога надихнути кожного учасника почуттям відданості спільноті — якщо не саме *цйй*, то якійсь іншій, але такій, яка зможе тримати їх підзвітними тоді як вони в своєму житті невпинно продовжатимуть цю практику отримання благодаті.

ТИЖДЕНЬ 7:

БЛАГОДАТЬ НІКОЛИ НЕ ЗАЛИШАЄ НАС

(ДОРОГА, ПРАВДА, ЖИТТЯ. РОЗДІЛ 6)

ВСТУП ДО ОБГОВОРЕННЯ

Ми разом підійшли до заключного уроку цієї серії, втім навіть по завершенні серії зустрічей вашій групі вкрай важливо розуміти, що на цьому подорож благодаті не закінчилася! Зустріч цього тижня може для вас стати емоційно вразливою і без прикрас. Наші зібрання за ці кілька тижнів, допомогли нам краще познайомитися один з одним, ділитися і зростати разом. А цього тижня ми дослідимо деякі з найбільш травмованих сфер нашого життя. Не забудьте, будь ласка, пояснити групі, що вони можуть ділитися тільки про те, про що їм зручно розповісти. Нагадайте, що ця група є священним, безпечним простором, де все, чим ми ділимося, залишається конфіденційним.

- 1. Прочитайте вголос Псалом 139 (можливо, розділивши його на частини, щоб у кожного, хто читатиме, була одна із частин).*
- 2. Нагадайте групі, що Бог із вами.*
- 3. Помоліться разом про цю зустріч та обговорення. Можливо, попросіть молитися кількох людей, а потім хтось один нехай завершить молитву.*

ПИСАННЯ

Прочитайте разом Коринтянам 12:6–10.

ПЛАН УРОКУ/ОБГОВОРЕННЯ

«Наступного тижня він прийде зі мною до недільної школи».

Вона стояла переді мною з виразом обличчя, який вказував на суперечливі емоції. На той момент я знав її вже не перший рік. Вона постійно відвідувала мої уроки в недільній школі, відколи я очолив ці заняття. Вона невтомно працювала пліч-о-пліч зі мною в служінні милосердя. З її сім'єю ми теж були тісно пов'язані протягом багатьох років, я навіть вінчав її доньку на весіллі. Але такий вираз її обличчя був для мене новим.

«Це я про мого тата — він прийде зі мною до недільної школи наступного тижня». Впродовж усіх років нашого знайомства вона ділилася зі мною деякими історіями зі свого життя. Тож я знав, що її дитинство дома було особливо складним. Було зрозуміло, що десь на життєвому шляху їй було завдано чимало болю. Вочевидь, емпатія і співчуття, які зробили її ідеальною для служіння, що вона виконувала у церкві та поза церквою, витікали з усвідомлення глибокого внутрішнього зламу. До того ж я бачив, що свою подорож з Ісусом вона сприймала серйозно. Саме цей складник її життя підтримував її під час багатьох злетів і падінь.

Але впродовж подальшої розмови те, що вона сказала, ставало зрозумілішим. Це був момент, коли з багажу свого минулого вона почала пригадувати й розповідати про ті речі та події, які завдали їй глибоких душевних ран і які вона досі носила на собі. Її життя вдома було не просто «складним». Воно було *нестерпним*. Вона виросла в сім'ї з батьком, який належав до покоління, що не вміло висловлювати любов і надихати інших. А точніше, більша частина її життя була протилежною. Вона виросла в атмосфері словесного, емоційного, а іноді й фізичного насильства. Чоловік, який мав би бути її захисником, нехтував нею і не піклувався про неї. Вона пронесла цей біль через усе своє життя. Вона часто говорила мені, що якби не благодать Ісуса й постійна присутність любові Отця через Духа Святого, вона б збожеволіла. Її життя було б вщент зруйноване. Лише благодать допомогла їй триматися.

Тож тепер він мав прийти до недільної школи. Вираз її обличчя був сумішню глибокого духовного піднесення і водночас — болю, який вона і досі відчувала через його нехтування. Він ніколи не був прихильником церкви чи релігії. Однак нещодавно він захворів. Проживши життя неабиякого скнари, він мав навколо себе мало людей, які могли б або хотіли б йому допомогти — за винятком ось цієї жінки.

Незважаючи на нестерпні спогади про знущання, роки занедбаності та зруйновані стосунки, брак турботи та підтримки, вона глибоко усвідомлювала, що у своєму житті вона має певний Божий поклик. Вона знала, що та ж сама благодать, яка огорнула її в стражданнях, у її болю, у її бунтарстві, тепер, вже через неї, простягається до її батька. А те, що вона та її чоловік зробили, можна пояснити лише Божим промислом, коли вони вирішили, щоб її батько переїхав у їхній дім і жив із ними доти, доки не досягне того стану, коли вони не зможуть більше піклуватися про нього.

А тепер, мало того, що цей біль знову оселився в їхньому домі, він ще й почне відвідувати недільну школу. Протягом наступних кількох місяців я спостерігав, як вони ніжно піклувалися про цього чоловіка і як він став частиною нашого класу недільної школи на запрошення тієї людини, яку він глибоко поранив. Щоразу, коли ми розмовляли, її переконаність була очевидною. Саме всеосяжна Божа благодать підтримувала її перед лицем викликів, коли вони дарували цьому чоловікові таку ж благодать, яку була даровано їй самій.

Якщо ви не проти, назвіть час у вашому житті, коли ви чітко усвідомили, що тільки Божа благодать допомогла вам триматися, незважаючи ні на що. Як ви відчули цю благодать?

Негаразди й падіння

Знаєте, що я люблю в кіно? Те що наприкінці двох годин фільму настає розв'язка. Після кіно я лишаюсь задоволеним. Розлучене подружжя возз'єднується. Лиходіїв переможено. Людина або одужує від хвороби, або сім'я живе далі, здається, долає своє горе і живе з усмішкою. Наркоман стає тверезим і чистим. Суд завершується рішенням на користь невинного. Звичайно, я знаю, що бувають винятки — але мені не подобаються фінали фільмів без розв'язки. Адже після перегляду я хочу знати, що все, зрештою, стало на свої місця.

Хіба не часто ми піддаємося спокусі вважати таке саме бажання розв'язки, невід'ємною частиною нашого шляху віри? Нас зачаровують історії на зразок: «я колись був..., а тепер я став...». Нам подобається чути свідчення наркомана, якого торкнулася благодать, наповнив Дух Святий, і він кинув свій наркотик, щоби більше ніколи його не торкатися. Нам подобається чути історії зцілення від рідкісного різновиду раку, який зник безслідно, тільки-но лікарі зібрались оперувати. Нас надихають історії подружніх пар, які відновили свій шлюб, незважаючи на, здавалося б, непереборні труднощі. І все це завдяки Божій благодаті. Так воно й *має бути*. Ми маємо радіти цим історіям. Ми маємо святкувати з тими, кого благодать торкнулася в такий надзвичайний спосіб.

Але не всі історії мають просту розв'язку. Віра часто будується всупереч бурхливим подіям нашого життя. Благодать зустрічає нас серед припливів і відпливів радості і смутку, надії і розпачу. Ці негаразди можуть залишати болісний слід у наших душах. Деякі рани стають глибокими. Деякі розчарування загрожують і надалі переслідувати нас. Деякі залежності не долаються в одну мить, а вимагають щоденного прагнення до одужання, відповідних кроків, коли ми покладаємось на Божу благодать, яку приймаємо достатньо мить за миттю, крок за кроком. А іноді людина, за яку ми молилися, усе ж помирає. Іноді невинна людина так і не зможе домогтися справедливості. Іноді людина, на яку ми покладалися, підводить нас.

Втім, ніщо із цього не свідчить про те, що Бог покинув нас, чи про те, що віра є марною. Просто ми живемо у світі, у якому раз у раз наражаємось на непевність, розбитість і трагедії. Однак, Божя благодать присутня, а може й особливо присутня навіть, коли історії не мають простої розв'язки. Божя благодать, якої достатньо, діє скрізь: у наших труднощах, смутку і стражданнях. Благодать не залишає нас, як побиту жертву, лежати на купі потрощених, ніби сміття мрій і розбитих надій. Коли нестерпний біль намагається прийти в наш дім, захопити його цілком, благодать уже там є. Адже благодать не боїться болю. Благодать приходить і встановлює свої правила. Благодать нагадує цьому страждання, що, хоча воно і прийшло в дім, воно не зруйнує цього дому. Вона не пануватиме цим домом. Вона лише буде ознакою нашої вразливості і служити тлом, на якому Божя сила вдосконалюється в нашій немочі.

А як для вас приносить втіху віра в благодать та прийняття цієї благодаті, що діє серед незавершених, складних і раз у раз лаганих сфер нашого життя?

Що робить благодать

В жодному разі я не хотів би заперечувати надзвичайні моменти Божого втручання в життя зламаних і побитих, поранених і знесилених. В жодному разі я не хотів би легковажно відкидати ті випадки дивовижної благодаті, які докорінно змінюють людину чи ситуацію. Однак я також вважаю, що важливо розуміти, що саме благодать робить, а чого не робить у тих історіях, які не мають простої розв'язки та в заплутаних сферах нашого життя. Тож спочатку давайте подивимося, чого благодать не робить.

1. Благодать не стирає спогади

Часто доводиться чути, як люди кажуть: «Пробач і забудь». Хіба це не було б чудово? Хіба не було б чудово, якби ми могли просто забути шкоду, яку ми заподіяли, або ту шкоду, яку було заподіяно нам? Можливо тут люди мають на увазі, певні випадки в нашому житті, які інколи трапляються, але не змінюють життя або не є глибоко значущими, і що після того, як ми переосмислили їх або пробачили людину, нам важко пригадати, про що це взагалі було. Однак у нашому житті бувають також ситуації, які до такої міри руйнівні й болючі, до такої міри хронічні або катастрофічні, що забути їх неможливо, а часто й недоцільно. Тож, благодать не стирає спогади.

2. Благодать не звільняє нас від заподіяної шкоди

Життєві перипетії залишають свій відбиток. Було б чудово, якби похід до віктаря на богослужінні в неділю міг би звести нанівець шкоду, якої ми зазнали. Для деяких це так і є — принаймні до певної міри. Для інших усе набагато складніше. Ці рани глибокі. Ця заподіяна шкода спотворює наше почуття ідентичності. Цей багаж, що ми несемо, має «довгі ремені» й нам доводиться тягнути його чимало часу. Часто залишається тривалий осад від завданої шкоди й не аби-яка чутливість до нашого болю. Благодать не звільняє нас від болю, який ще довго може турбувати і впливати на нас.

3. Благодать не видаляє наші скорботи

Благодать — це не скальпель, який розрізає серцевину нашої душі, видаляючи з неї горе і скорботу. Біль втрати іноді затримується, як непроханий гість. Деякі втрати настільки руйнівні, що їх неможливо ігнорувати. Ми не можемо просто ухилитися від них чи якось уникнути їх. Вони є. Це необхідно визнати, назвати

своїми іменами й поважати. Поради добросердих християн, які прагнуть прискорити процес завдяки Божій благодаті схожі на пошук розв'язки в ситуації кінофільма, який більше схожий на довготривалий серіал. Стверджуючи присутність Божої благодаті, ми не можемо просто так забути про нестерпний біль, який ми пережили.

4. Благодать не усуває нашу вразливість

Благодать не робить нас непереможними. Адже благодать святості — освячуюча робота Духа — діє в глиняних посудинах. Ми, від самого початку, коли нас було створено (книга Буття 2), лишаємось вразливими, як порох земний. Павло стверджував: «Тому, хто вважає, що він стоїть, нехай стережеться, аби не впав.» (1 Коринтян 10:12, CUV). Без дії благодаті, що підтримує нас, про яку ми говорили в розділі 5 книги «Дорога, Правда, Життя», ми схильні до мінливого серця, вразливого характеру й немічного тіла. Благодать не усуває нашу вразливість.

Багато хто з нас у житті стикався з нерозумінням того, що благодать має робити в нашому житті. І коли нам не вдається подолати трагедію, горе чи власну емоційну вразливість, нас може охопити почуття сорому. Ми можемо відчувати, певну меншовартість. Яких хибних уявлень (із цього переліку про те, чого благодать не робить), вам корисно було б позбавитися?

ОТЖЕ, ЩО Ж РОБИТЬ БЛАГОДАТЬ?

1. Благодать переосмислює наші історії

Як мовилося вище, благодать не стирає наші спогади, але Божа благодать проходить крізь наші спогади, щоб ми могли переосмислити наші історії. Благодать допомагає нам побачити наш досвід у світлі непрестанної Божої прихильності, непохитної присутності та непохитної любові. Благодать допомагає нам більше не визначати свою ідентичність проступками, які ми вчинили або тими, що було вчинено проти нас, але натомість тим, що Бог залишався вірним і далі діяв у час цих зlodіянь, і навіть через них. Ми не можемо позбутися спогадів, але благодать дає нам змогу пам'ятати й переказувати наші спогади вже під іншим кутом зору.

2. Благодать діє і крізь проломи

Хоча ми не застраховані від шкоди, ця шкода не мусить виснажити нас. Бог постійно демонструє у Святому Письмі надзвичайну здатність проливати світло крізь тріщини та проломи нашого життя, що залишилися від завданої шкоди.

Часто з таких пошкоджень впливає наша життєва сила. Божа благодать має надзвичайну здатність з'єднувати наше життєве покликання з тими сферами нашого життя, які найчастіше ми могли ігнорувати. Божа благодать розвиває емпатію, терпіння і смирення, які дають нам змогу пройти через біль і рани, що були завдані нам.

3. Благодать поглиблює близькість

Скорбота — це не відсутність Бога, але час, коли Бог запрошує нас до тісніших стосунків із Ним. Благодать притягує нас у ніжність Божих обіймів. Благодать не підганяє нас. Вона лишається з нами навіть у ті моменти, коли ми відчуваємо, що не в силах рухатися далі. Вона «прослизає під нас», щоб підхопити нас, коли ми відчуваємо, що вже відпускаємо мотузку, за край якої ледве тримаємося. Благодать не квапить нас до місця де прийде наше зцілення, але подорожує з нами до нашої глибшої залежності від Бога. Благодать дає нам сили піднятися з ліжка вранці, підтримує нас вдень і обіймає нас, коли ми плачемо вночі. Благодать є постійно поруч з нами.

4. Благодать являє своє джерело

Замість того, щоб чіплятися за ілюзію власної непереможності, нам краще почати визнавати, як визнає Апостол Павло, що в кожній нашій слабкості є прояв вірності Бога, Його сили та дії в нашому житті. Бог обрав шлях співпраці з вразливим людством, щоб досягти Божих всеосяжних цілей викуплення. Наша вразливість не є перешкодою для цих цілей, але є «територією», якою рухається Бог. Коли ми живемо та діємо, визнаючи власну вразливість, ми вказуємо на Того, хто робить це життя і дії можливими. Добро, яке ми чинимо, являє благодать і доброту Того, Хто чинить це добро через нас.

А благодаті є достатньо. Доктор Б'юсік у книзі *«Дорога, Правда, Життя»* стверджує: *Через благодать, якої достатньо, Господь ніби говорить нам: «Коли твоя людська сила закінчиться, Я дам тобі Свою надприродну силу. Коли твоя енергія вичерпається, Моя енергія оживе в тобі. Коли ти не зможеш йти далі, я підніму тебе й понесу. Відпочинь трохи в моїх обіймах».* Ця благодать приходить як дар. Цієї благодаті достатньо. Благодать — це нагадування про те, що життя в обіймах Божої благодаті означає, що Бога завжди достатньо.

Поміркуйте над цим переліком того, що робить благодать, яка сторона її привернула вашу увагу, втішає вас або надає вам сили і чому?

Життя в обіймах благодаті

Після багатьох місяців догляду за батьком настав час для моєї приятельки перевести батька до закладу, який міг би більш адекватно задовольнити його потреби. Їй було б легко сказати: «Свій обов'язок я виконала. Добре доглядала за ним. Лишалась вірною Ісусу. Тепер і хтось інший може піклуватися про нього». Однак благодать працювала в її житті інакше. Хоча біль все ще не полишав її, благодать уже панувала в її житті. Благодать дала їй змогу переосмислити історію свого життя, нагадуючи про силу характеру і стійкість, які вона виробила в собі в результаті пережитого болю. Благодать нагадала їй, що її співчуття до людей зламаних є результатом тих зламів, які вона сама пережила. Благодать поглибила її близькість з Богом, вбачаючи в Ньому непохитного, вірного Батька, який любить та надихає, дає їй те, що не міг дати їй земний батько. Тепер благодать знову являла своє джерело.

А після того, як вони відвезли його до інтернату, вона не обмежилася загально прийнятними у світі рамками, але робила саме те, до чого заохочувала її всемогутня Божа благодать. Вона цілеспрямовано влаштувалася на роботу в інтернаті, щоби бути ближче до батька. Коли тільки він мав на це сили, вона брала його із собою до церкви, їла з ним і була віддана своєму батькові, не зважаючи на те, що в житті не відчувала любові від нього. Вона жила в обіймах благодаті. Вона жила в достатку Божої благодаті, яка для нас є силою в нашій слабкості.

ЗАКЛЮЧНА ЧАСТИНА

На завершення, приділіть кілька хвилин, щоб дати можливість людям поділитися тим, як для них виглядає життя в обіймах благодаті. Після того, як люди поділяться, подякуйте Господу і промовте заключну молитву.